

EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse

*EASO's serie af praktiske
vejledninger*

2018

Hverken Det Europæiske Asylstøttekontor eller personer, der handler på vegne af Det Europæiske Asylstøttekontor, er ansvarlige for, hvorledes oplysningerne i det følgende anvendes.

Luxembourg: Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2019

© Det Europæiske Asylstøttekontor, 2019

Eftertryk tilladt med kildeangivelse

Ved enhver anvendelse eller gengivelse af fotos eller andet materiale, der ikke er omfattet af Det Europæiske Asylstøttekontor ophavsret, skal der indhentes tilladelse direkte fra indehaverne af ophavsrettighederne.

Print ISBN 978-92-9476-111-8 doi:10.2847/549044 BZ-02-18-902-DA-C
PDF ISBN 978-92-9476-119-4 doi:10.2847/930198 BZ-02-18-902-DA-N

EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse

*EASO's serie af praktiske
vejledninger*

Indholdsfortegnelse

Forkortelser	5
Introduktion til EASO's <i>praktiske vejledning om ret til international beskyttelse</i>	5
TJEKLISTER	7
VEJLEDNING	10
Generelle principper	11
Retlig ramme: Genèvekonventionen og kvalifikationsdirektivet	11
Individuelle omstændigheder	12
Beslutningsproces	12
»Uden for hjemlandet«: personligt og territorialt anvendelsesområde	13
Tredjelandstatsborger	13
Statsløs person	13
Vigtigheden af at bestemme hjemlandet	14
Uden for hjemlandet	15
Flygtningestatus: Velbegrunder frygt for forfølgelse	16
Forfølgelse	16
1. Er handlingen en tilstrækkelig overtrædelse af menneskerettigheder, og har den en af følgende former?	17
2. Er overtrædelsehandlingen en overtrædelse af en ukrænkelig menneskerettighed eller en tilstrækkelig alvorlig overtrædelse af en anden grundlæggende menneskerettighed?	19
3. Kan behandlingen betragtes som akkumulation af forskellige foranstaltninger, hvis konsekvenser vil påvirke ansøgeren på en lignende måde?	20
Velbegrunder frygt	20
Flygtningestatus: Grunde til forfølgelse	22
Race	22
Religion	22
Nationalitet	23
Tilhørsforhold til en bestemt social gruppe	23
Fælles karakteristiske træk	23
Opfattelse af en særskilt identitet	24
Politisk anskuelse	25
Sammenhæng/(som følge af)	25
Subsidiær beskyttelse	27
Reel risiko	27
Alvorlig overlast	27
Dødsstraf eller henrettelse	27
Tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf	28
Tortur	28
Umenneskelig eller vanærende behandling eller straf	29
Alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt	30
International eller intern væbnet konflikt	30
Civilperson	31
Vilkårlig vold	31
Alvorlig og individuel trussel	32
En civilpersons liv eller fysiske integritet	33
Sammenhæng (som følge af)	33

Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet	34
Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast	35
Beskyttelse i hjemlandet	36
Aktører, der yder beskyttelse	36
Beskyttelsens kvalitet	38
Effektivitet	38
Ikkemidlertidig karakter	38
Tilgængelighed	38
Nationalt beskyttelsesalternativ	39
Sikkerhed i en del af hjemlandet	39
Adgang til en del af hjemlandet	40
Ansøgerens rimelige mulighed for at bosætte sig i en del af hjemlandet	40
Manglende vilje til at benytte sig af beskyttelse i hjemlandet	41
DIAGRAMMER	42
REFERENCER	50
Nyttelige links	51
Andre ressourcer	51
Retlige henvisninger og relevant retspraksis	51
Generelle principper	51
Personligt og territorialt anvendelsesområde	52
Flygtningestatus: velbegrundet frygt for forfølgelse	52
Grunde til forfølgelse: race	53
Grunde til forfølgelse: religion	54
Grunde til forfølgelse: nationalitet	54
Grunde til forfølgelse: tilhørsforhold til en bestemt social gruppe	54
Grunde til forfølgelse: politisk anskuelse	55
Sammenhæng (som følge af)	55
Subsidiær beskyttelse: reel risiko for alvorlig overlast	55
Subsidiær beskyttelse: dødsstraf eller henrettelse	56
Subsidiær beskyttelse: tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf	56
Subsidiær beskyttelse: alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.	57
Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet	57
Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast	57
Aktører, der yder beskyttelse, og beskyttelsens kvalitet	58
Nationalt beskyttelsesalternativ	58

Forkortelser

- **Direktivet om asylprocedurer** — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EF af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse
- **CJEU** — Den Europæiske Unions Domstol
- **EMK** — Den Europæiske Menneskerettighedskonvention
- **ECHR** — Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol
- **GK** — Genèvekonventionen af 1951 og protokollen angående flygtningestatus af 1967
- **ICJ** — Den Internationale Domstol
- **Kvalifikationsdirektivet** — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse

Introduktion til EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse

Hvad er baggrunden for denne praktiske vejledning? EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse er et praktisk værktøj, der skal hjælpe sagsbehandlere i og uden for EU i deres daglige arbejde.

Formålet med den praktiske vejledning er at bidrage til at sikre, at hver enkelt ansøgning om international beskyttelse behandles individuelt, objektivt og upartisk og på baggrund af samme retlige kriterier og fælles standarder, når det skal afgøres, hvem der har ret til international beskyttelse.

Udgangspunktet for vejledningen er de retlige bestemmelser i Genèvekonventionen fra 1951 og kvalifikationsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse). Vejledningen går et skridt videre og omsætter disse retlige krav til vejledning for sagsbehandlere.

Hvad er den praktiske vejlednings anvendelsesområde? Vejledningen fokuserer på, hvem der har ret til international beskyttelse, ved både at se på flygtningestatus og subsidiær beskyttelse. For at terminologien i denne vejledning skal svare til den, der er anvendt i kvalifikationsdirektivet, har vi valgt at anvende termerne »anerkendelse« og »ret til«. De skal forstås på samme måde som »berettigelse« og »omfattet af«, der anvendes i andre relevante dokumenter fra EASO.

Vejledningen blev udarbejdet i forbindelse med de igangværende forhandlinger om et foreslået kvalifikationsdirektiv. Dens indhold er dog baseret på og henviser til bestemmelserne i det nuværende kvalifikationsdirektiv. Brugeren bør altid læse den i forbindelse med og med henblik på at blive oplyst om de pågældende bestemmelser i det respektive, gældende retlige instrument.

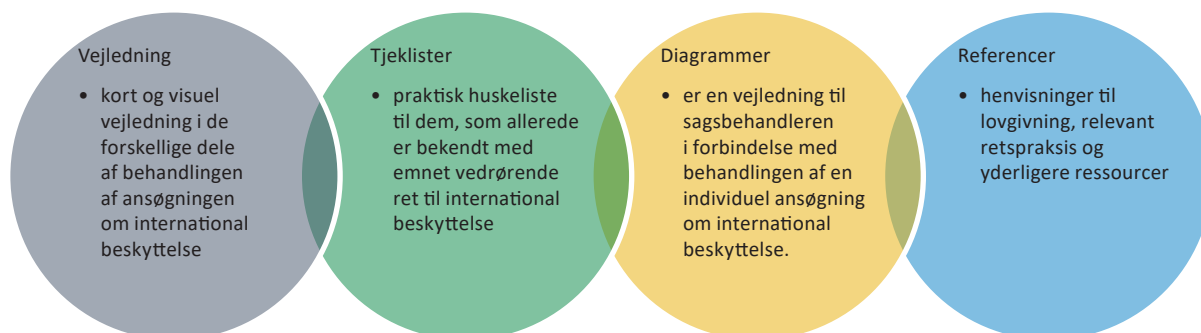
Vejledningen ser på de juridiske krav for ret til international beskyttelse og behandler ikke emner som faktisk analyse og vurdering. For vejledning til disse emner henvises brugeren til *EASO Practical Guide: Personal interview* og især *EASO Practical Guide: Evidence assessment*.

Desuden er emnet vedrørende udelukkelse af personer, der ikke vurderes at have ret til international beskyttelse, ikke omfattet af denne praktiske vejledning. Vejledning om dette findes i *EASO Practical Guide: Exclusion*. Udelukkelse og beskyttelse af flygtningestatus i henhold til artikel 1, afsnit D, i Genèvekonventionen og artikel 12, stk. 1, i kvalifikationsdirektivet behandles heller ikke i detaljer i denne vejledning.

Hvem henvender den praktiske vejledning sig til? Vejledningen henvender sig primært til sagsbehandlere, interviewere og beslutningstagere hos de nationale besluttende myndigheder. Desuden kan den fungere som et nyttigt værktøj til politiske beslutningstagere, kvalitetssikringsmedarbejdere og juridiske rådgivere og enhver, som interesserer sig for ret til international beskyttelse i EU-sammenhæng.

Den praktiske vejledning har til formål at hjælpe sagsbehandlere med forskelligt erfaringsniveau, helt fra nye sagsbehandlere til sagsbehandlere med mange års erfaring. Delene og indholdet kan anvendes forskelligt afhængigt af brugerens behov.

Hvordan skal den praktiske vejledning anvendes? Den praktiske vejledning er inddelt i fire dele, som kan anvendes enkeltvis eller samlet.

Udover at formidle struktureret vejledning kan den praktiske vejledning også benyttes som et værktøj til selvevaluering. Den kan endvidere anvendes som et værktøj til kvalitetsovervågning og/eller instruktion.

Hvordan er den praktiske vejledning blevet udarbejdet? Vejledningen er udarbejdet af eksperter fra EU+-stater med værdifulde input fra Europa-Kommissionen og De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR). Udarbejdelsen blev støttet og koordineret af EASO. Inden færdiggørelsen har vejledningen været til høring hos alle EU+-stater.

Hvordan hænger den praktiske vejledning sammen med national lovgivning og praksis? Der er tale om et blødt konvergensværktøj, som afspejler de fælles standarder, og som indeholder tomme felter, hvor nationale varianter af lovgivning, vejledning og praksis kan tilføjes.

De nationale myndigheder kan hver især anføre relevant lovgivning og vejledning i de tomme felter i den praktiske vejledning, så deres sagsbehandlere har adgang til one-stop-vejledning om retten til international beskyttelse.

Hvordan hænger den praktiske vejledning sammen med andre hjælpeværktøjer fra EASO? EASO's mission er at hjælpe medlemsstaterne gennem bl.a. fælles uddannelse, fælles kvalitet og fælles information om hjemlandet. Som alle andre hjælpeværktøjer fra EASO er *EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse* baseret på standarderne for det fælles europæiske asylsystem (CEAS). Den er udarbejdet ud fra den samme ramme og skal ses som et supplement til andre tilgængelige værktøjer fra EASO. Dens overensstemmelse med disse værktøjer har været det primære hensyn, især i forbindelse med basismodulet og modulet for viderekomne om, hvem der er omfattet af beskyttelsen, i EASO's uddannelsesprogram. *Qualification for International Protection (Directive 2011/95/EU) — A Judicial Analysis* (produced by IARLJ-Europe under contract to EASO) blev også anvendt som en værdifuld kilde under udarbejdelsen af dette værktøj.

Dette er en praktisk vejledning, der er udarbejdet som led i EASO's kvalitetsmatriksproces, og den bør anvendes sammen med andre tilgængelige praktiske værktøjer: <https://www.easo.europa.eu/practical-tools>

TJEKLISTER

- ▶ *Praktisk huskeliste til dem, som allerede er bekendt med emnet vedrørende ret til international beskyttelse.*
- ▶ *Brug linkene til at finde flere vejledninger om et bestemt emne.*

Generelle principper

- Anvend de lovmæssige bestemmelser på de accepterede faktiske omstændigheder og resultaterne af risikovurderingen.
- Husk, at anerkendelse af flygtningestatus altid skal behandles først.
- Husk, at der også kan opstå beskyttelsesbehov *på stedet*.
- Behandl hver sag individuelt, objektivt og upartisk.

»Uden for hjemlandet«: personligt og territorielt anvendelsesområde

- Bestem ansøgerens statsborgerskabsland eller tidligere bopælsland.

Flygtningestatus: velbegrunder frygt for forfølgelse

Forfølgelse

Vurdér, om en bestemt behandling kan betragtes som forfølgelse på baggrund af følgende:

- Er handlingen en tilstrækkelig alvorlig overtrædelse af menneskerettighederne, der har form af en af dem, som bl.a. er nævnt i artikel 9, stk. 2, i kvalifikationsdirektivet?
- Er overtrædelsehandlingen en overtrædelse af en ukrænkelig menneskerettighed eller en tilstrækkelig alvorlig overtrædelse af en anden grundlæggende menneskerettighed?
- Kan behandlingen betragtes som en akkumulering af forskellige foranstaltninger, hvis konsekvenser vil påvirke ansøgeren på en lignende måde?

Velbegrunder frygt

- Vurdér, om ansøgeren har en velbegrunder frygt:
 - Overvej alle begrundelser, som er blevet accepteret, og fastlæg, om der tidligere har været en forfølgelse eller trusler om dette.
 - Overvej, såfremt det er i overensstemmelse med den nationale praksis, om den tidligere forfølgelse har haft en så grusom karakter, at overlasten, selv om den ikke gentages, bedømmes til at være kontinuerlig.
 - Analysér, om tærsklen for »velbegrunder (frygt)« opfyldes (rimelig sandsynlighedsgrad).

Flygtningestatus: grunde til forfølgelse

Undersøg, om den forfølgelse, som ansøgeren frygter, har relation til en af følgende (faktiske eller påståede) grunde:

☐ Race	<ul style="list-style-type: none"> ▪ hudfarve ▪ afstamning ▪ tilhørsforhold til en bestemt etnisk gruppe
☐ Religion	<ul style="list-style-type: none"> ▪ teistisk, non-teistisk og ateistisk overbevisning ▪ deltagelse i eller undladelse af deltagelse i privat eller offentlig gudstjeneste, enten alene eller i fællesskab med andre ▪ deltagelse i eller undladelse af deltagelse i andre religiøse handlinger eller udtryk for synspunkter ▪ deltagelse i eller undladelse af deltagelse i former for personlig eller fællesskabspræget adfærd baseret på eller bestemt af en religiøs overbevisning
☐ Nationalitet	<ul style="list-style-type: none"> ▪ statsborgerskab eller mangel på samme ▪ kulturel identitet ▪ etnisk identitet ▪ sproglig identitet ▪ fælles geografisk eller politisk oprindelse ▪ forhold til befolkningen i en anden stat

Flytningestatus: grunde til forfølgelse

☐ Tilhørsforhold til en bestemt social gruppe	▪ at have eller opfattes som at have et fælles karakteristisk træk ▪ at have eller opfattes som at have en særskilt identitet
☐ Politisk anskuelse	▪ at have en bestemt mening, overbevisning eller tro med hensyn til anliggender, der vedrører aktører, der kan stå bag forfølgelse, og deres politik eller metoder, uanset om ansøgeren har handlet i overensstemmelse med denne mening, overbevisning eller tro.
- Få bekræftet, at der findes en sammenhæng mellem (den faktiske eller påståede) karakteristisk og den frygtede forfølgelse.

Subsidiær beskyttelse

Reel risiko

- Overvej alle begrundelser, som er blevet accepteret, og fastlæg, om der tidligere har været en alvorlig overlast eller trusler om det.
- Overvej, såfremt det er i overensstemmelse med den nationale praksis, om den tidligere alvorlige overlast har haft en sådan grusom karakter, at overlasten, selv om den ikke gentages, bedømmes til at være kontinuerlig.
- Analysér, om tærsklen for »reel risiko« opfyldes (rimelig sandsynlighedsgrad).

Alvorlig overlast

Vurdér, om der er en reel risiko for:

- dødsstraf eller henrettelse
- udsættelse af en ansøger for tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i dennes hjemland
- alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast

- Bestem aktøren, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast.

Beskyttelse i hjemlandet

Aktører, der yder beskyttelse

- Overvej, hvem der kan være en potentiel aktør, der yder beskyttelse:
 - staten
 - parter eller organisationer, herunder internationale organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af dens område.

Bestem, om aktøren er:

- **i stand til** at yde en beskyttelse, som er:
 - effektiv
 - ikkemidlertidig
 - tilgængelig
- **villig** til at yde en sådan beskyttelse over for ansøgeren.

Nationalt beskyttelsesalternativ

- Overvej, om der findes en specifik del af hjemlandet, hvor ansøgeren ikke har nogen grund til at nære velbegrunder frygt for forfølgelse og ikke løber nogen reel risiko for at lide alvorlig overlast eller har adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast.
 - **Analysér**, om denne del af landet er:
 - sikker
 - tilgængelig
 - rimelig for ansøgeren at bosætte sig i.

VEJLEDNING

- ▶ *Kort og visuel vejledning i de forskellige dele af behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.*
- ▶ *Brug de tomme felter til at anføre henvisninger til national lovgivning, vejledning og praksis.*

Generelle principper [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Retlig ramme: Genèvekonventionen og kvalifikationsdirektivet

Det skal understreges, at international beskyttelse kun kan komme i betragtning, hvis der ikke findes nogen beskyttelse i hjemlandet. Det er dermed en erstatning for national beskyttelse.

Genèvekonventionen fra 1951 om flygtnings retsstilling og dens protokol fra 1967 er de grundlæggende internationale retlige instrumenter i forbindelse med international beskyttelse, især med hensyn til princippet om non-refoulement. På denne baggrund og med vedtagelsen af kvalifikationsdirektivet blev der indført en ny form for beskyttelse i EU, subsidiær beskyttelse. Kvalifikationsdirektivet fastlægger de retlige kriterier for ret til subsidiær beskyttelse og udvider kriterierne for flygtningsstatus. Med henblik på sidstnævnte skal gennemførelsen af bestemmelserne i kvalifikationsdirektivet baseres på en fuldstændig og inkluderende anvendelse af Genèvekonventionen.

Flygtningsstatus og subsidiær beskyttelse i overensstemmelse med kvalifikationsdirektivet:

»Flygning«:

en tredjelandstatsborger eller en statsløs person, som i kraft af en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe opholder sig uden for det land, hvor den pågældende er statsborger eller tidligere sædvanligvis havde bopæl, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse, eller som opholder sig uden for det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, og som ikke kan eller ikke vil vende tilbage til dette land, og som ikke er omfattet af artikel 12 [undtagelse].

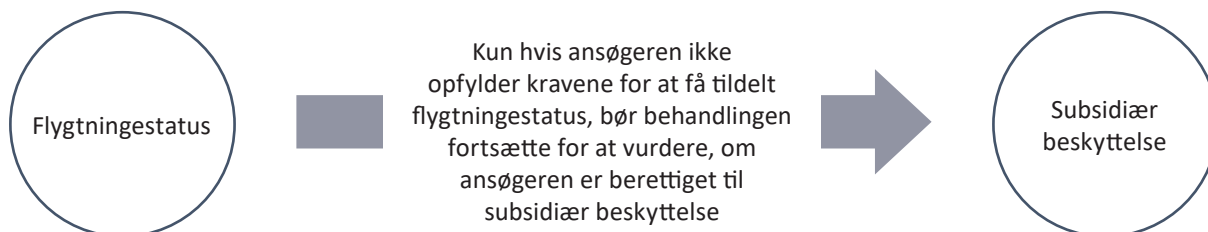
- Artikel 2, litra d), i kvalifikationsdirektivet

»Person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«:

en tredjelandstatsborger eller statsløs der ikke anerkendes som flygning, men for hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende, hvis han eller hun sendes tilbage til sit hjemland eller, for så vidt angår en statsløs, til det land, hvor han eller hun tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, vil løbe en reel risiko for at lide alvorlig overlast som defineret i artikel 15 [dødsstraf eller henrettelse, tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf, alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt] og som ikke er omfattet af artikel 17, stk. 1 og 2, og som ikke kan eller, på grund af en sådan risiko, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse.

- Artikel 2, litra f), i kvalifikationsdirektivet

Anerkendelse af flygtningsstatus bør altid behandles først. [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Individuelle omstændigheder [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Kvalifikationsdirektivet
Artikel 4

Ansøgninger om international beskyttelse skal altid behandles, og afgørelserne skal træffes individuelt, objektivt og upartisk.

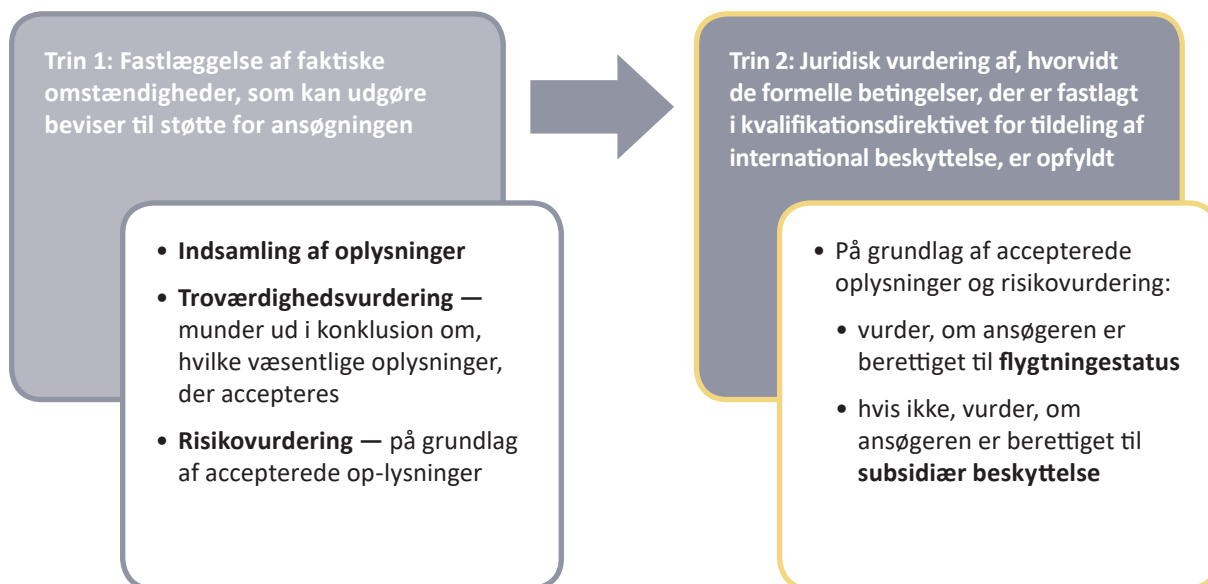
Analysen af hver enkelt sag skal tage hensyn til følgende hovedelementer:

- alle relevante elementer med relation til hjemlandet på ansøgningens afgørelsestidspunkt
- handlinger eller trusler, som ansøgeren har været eller kan blive udsat for
- ansøgerens individuelle situation, inklusive faktorer som baggrund, køn og alder
- tilgængeligheden af og adgangen til beskyttelse i hjemlandet.

Behovet for international beskyttelse vurderes først i forhold til ansøgerens hjemmeområde i hjemlandet. Hjemmeområdet i hjemlandet identificeres ud fra graden af ansøgerens tilknytning til et særligt område i dette land. Hjemmeområdet kan være det område, hvor ansøgeren er født eller er vokset op, eller et andet område, hvor ansøgeren har slået sig ned og boet og derfor har nære relationer dertil.

Beslutningsproces [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Beslutningsprocessen kan betragtes som en proces i to trin: vurdering af dokumentationen (fastslå omstændighederne) og retlig vurdering (anvendelse af loven). Efter de faktiske omstændigheder er blevet konstateret (se [EASO Practical Guide: Evidence assessment](#)), skal sagsbehandleren vurdere, om de formelle betingelser, der er fastlagt i kvalifikationsdirektivet for tildeling af international beskyttelse, er opfyldt. Denne praktiske vejledning fokuserer på det andet trin:

Trin i beslutningstagningen i overensstemmelse med EU-Domstolens dom i *M.M.* (sag C-277/11)

Trin 1 skal give en klar forståelse af, hvilke begrundelser der accepteres (troværdighedsvurdering), og ud fra disse skal det vurderes, hvilken sandsynlighedsgrad ansøgeren har for at blive udsat for en behandling, der kan medføre forfølgelse eller alvorlig overlast (risikovurdering).

I **trin 2** skal sagsbehandleren tage de accepterede faktiske omstændigheder og resultaterne af risikovurderingen og anvende de pågældende retlige bestemmelser på dem, sådan som det er forklaret i denne vejledning.

»Uden for hjemlandet«: personligt og territorielt anvendelsesområde [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Personligt anvendelsesområde

- I henhold til definitionerne af begreberne »flygtning« og »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«, er det personlige anvendelsesområde, der er omfattet af kvalifikationsdirektivet, begrænset til **tredjelandsskatsborgere eller statsløse personer**.

Territorielt anvendelsesområde

- »Oprindelsesland« betegner det land eller de lande, hvor ansøgeren er statsborger eller, for så vidt angår statsløse, det land, hvor personen tidligere havde sædvanlig bopæl. Personen skal være **uden for sit oprindelsesland**.

Tredjelandsskatsborger

Henvisningen til »tredjelandsskatsborger« betegner statsborgere i EU-medlemsstater, som ikke er omfattet af det personlige anvendelsesområde i kvalifikationsdirektivet.

Det bør stå klart, at alle har ret til at ansøge om international beskyttelse. I overensstemmelse med protokol (nr. 24) om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er en del af den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, skal der imidlertid tages hensyn til følgende: »På grund af niveauet for beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i medlemsstaterne i Den Europæiske Union anses medlemsstaterne som sikre oprindelseslande i relation til hinanden i alle retlige og praktiske spørgsmål i forbindelse med asyl.«

Specifikke overvejelser

Behandling af ansøgninger fra statsborgere i EU-medlemsstater: Selv om dette sjældent vil forekomme i praksis, anviser protokollen, at ansøgninger fra statsborgere i EU-medlemsstater »kan tages i betragtning eller antages til behandling i en anden medlemsstat« under visse specifikke omstændigheder. Se hele teksten [her](#).

Statsløse personer med tidligere bopæl i en anden EU-medlemsstat: Det skal bemærkes, at statsløse personer med (tidligere) fast bopæl i en EU-medlemsstat ikke specifikt er omfattet af protokol 24.

Statsløs person

Konventionen om statsløse personers retsstilling definerer en »statsløs person« som »en person, som ingen stat i medfør af sin lovgivning anser som sin statsborger.« Principperne bag fastlæggelsen af statsløshed kan findes i international lovgivning.

Beskyttelsen til statsløse personer i overensstemmelse med kvalifikationsdirektivet er den samme beskyttelse, som ydes over for tredjelandsskatsborgere.

Specifikke overvejelser

Artikel 1, afsnit D, i Genèvekonventionen og artikel 12, stk. 1, i kvalifikationsdirektivet om beskyttelse eller bistand fra andre FN-organer eller -agenturer end De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge kan være relevant at tage med i betragtning.

Hvis en sådan beskyttelse eller bistand af en eller anden grund er bortfaldet, uden at de pågældendes stilling er endeligt afgjort i overensstemmelse med de relevante resolutioner, der er vedtaget af FN's Generalforsamling, skal sådanne personer i sagens natur have ret til at blive omfattet af bestemmelserne i kvalifikationsdirektivet.

I enkelte nationale retlige rammer kan enkeltpersoner også modtage beskyttelse, som udelukkende er baseret på deres statsløshed.

National lovgivning og praksis

Vigtigheden af at bestemme hjemlandet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Bestemmelse af statsborgerskabslandet eller det tidligere bopælsland spiller en afgørende rolle.

Selv om ansøgerens hjemland ikke er stridspunktet i mange sager, findes der også sager, hvor det er et centralt punkt i sagsbehandlingen. I denne forbindelse skal sagsbehandlere tage følgende elementer med i betragtning:

- Hver stat bestemmer, hvem dens statsborgere er i henhold til sin egen lovgivning.
- Bestemmelse af statsborgerskab handler imidlertid ikke bare om at henvise til den nationale lovgivning om statsborgerskab i det pågældende oprindelsesland.
- Der bør indhentes oplysninger om oprindelseslandet, både når det gælder lovgivning og praksis.

Statsborgerskabsland

- Når det er slået fast, at ansøgeren om international beskyttelse er statsløs, skal det tidligere bopælsland bestemmes.
- »Sædvanligt opholdssted« indebærer, at en person har opholdt sig lovligt eller ulovligt i det pågældende land.
- Vurderingen skal tage hensyn til varigheden af opholdet, hvor langt tilbage opholdet ligger, samt den tilknytning, som personen har til landet.
- En statsløs person kan tidligere have haft sædvanlig bopæl i mere end et land.

Bopælsland

Specifikke overvejelser

Dobbelt eller flere statsborgerskaber: I tilfælde af dobbelt eller flere statsborgerskaber skal det vurderes, om ansøgeren kan beskyttes i et af de lande, hvor vedkommende er statsborger. Hvis ansøgeren kan beskyttes i nogen af de lande, hvor vedkommende er statsborger, har han eller hun ikke ret til international beskyttelse.

Statsborgere med bopæl i et andet land: En anden mulighed er, at ansøgeren har statsborgerskab i et bestemt land, men har haft bopæl i et andet land i en længere periode. I sådanne tilfælde skal sagsbehandleren vurdere, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, eller om ansøgeren har behov for subsidiær beskyttelse i forbindelse med vedkommendes statsborgerskab.

Den kendsgerning, at ansøgeren har boet et andet sted, kan dog være relevant, hvis anvendelsesområdet for konceptet om et sikkert tredjeland tages med i betragtning.

Frasigelse af statsborgerskab: I tilfælde af at ansøgeren oplyser, at vedkommende har frasagt sig sit statsborgerskab, skal sagsbehandleren vurdere, hvilke regler der gælder med hensyn til frasingelse af statsborgerskab i det pågældende land, og om ansøgerens handlinger kan have medført et faktisk tab af statsborgerskab. I det sidstnævnte tilfælde, og såfremt ansøgeren ikke har noget andet statsborgerskab, skal vedkommende betragtes som en statsløs person.

Uden for hjemlandet

»Uden for hjemlandet« er et rent fysisk kriterie for ikketilstedeværelse.

Direktiv 2013/32/EU om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (direktivet om asylprocedurer) fastlægger desuden, at dets bestemmelser gælder for ansøgninger om international beskyttelse, der er foretaget på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområder.

Dette omfatter, at en person, som ansøger om beskyttelse på en fremmed ambassade, men hvor vedkommende fortsat er i dennes hjemland, f.eks. ikke er omfattet af det territoriale anvendelsesområde, som gælder i kvalifikationsdirektivet og direktivet om asylprocedurer.

Flygtningestatus: Velbegrunder frygt for forfølgelse [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Forfølgelse

Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 9 Artikel 4, stk. 4	

»Forfølgelse« er ikke defineret i Genèvekonventionen. Betegnelsen er fleksibel, kan tilpasses og er tilstrækkelig åben for fortolkning, så den afspejler de typer af forfølgelse, som ændrer karakter med tiden.

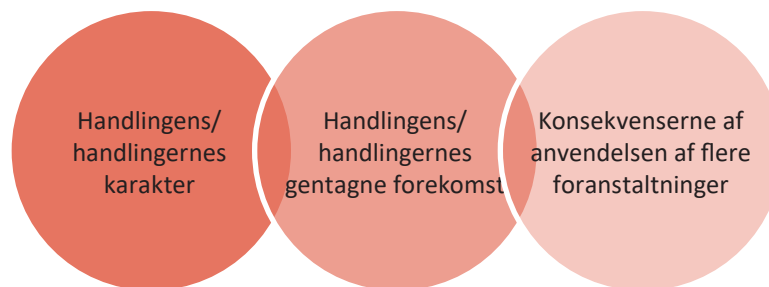
For at kunne blive betragtet som forfølgelse i betydningen i henhold til kvalifikationsdirektivet skal en handling være:

a) **Tilstrækkelig alvorlig** på grund af sin karakter eller gentagne forekomst til at udgøre **en alvorlig krænkelse af menneskerettighederne**, navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til artikel 15, stk. 2, i den europæiske menneskerettighedskonvention

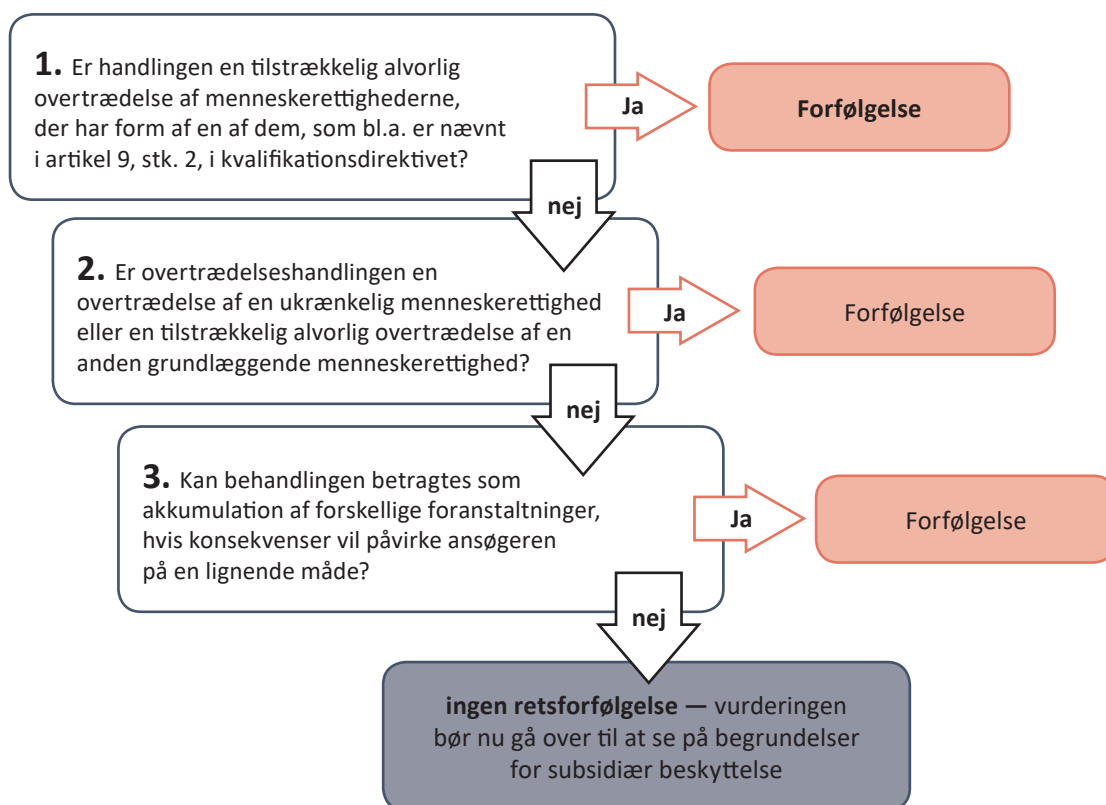
eller

b) **Anvendelse af flere foranstaltninger**, herunder krænkelse af menneskerettighederne, der er tilstrækkeligt alvorlige til at berøre et menneske **på en tilsvarende måde** som omhandlet i litra a)

Derfor er der ikke tale om forfølgelse ved enhver type mishandling. Elementerne skal tages med i betragtning for at vurdere, om forfølgelsesniveauet nås:

Sagsbehandlere kan benytte en praktisk tilgang i tre trin for at vurdere, om en bestemt behandling udgør forfølgelse:

Disse trin forklares nærmere nedenfor. Deres mål er at give sagsbehandlere praktisk bistand. For at bestemme, om adfærden udgør forfølgelse, skal alvorlighedsgraden i henhold til artikel 9, stk. 1, i kvalifikationsdirektivet altid opfyldes.

1. Er handlingen en tilstrækkelig overtrædelse af menneskerettigheder, og har den en af følgende former? [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Artikel 9, stk. 2, i kvalifikationsdirektivet nævner specifikt bestemte former, der anses som forfølgelse, hvor den krævede grænse i artikel 9, stk. 1, litra a) eller b), i kvalifikationsdirektivet opfyldes:

a) fysisk eller psykisk vold, herunder seksuelle overgreb: Fysisk eller psykisk vold anses for forfølgelse, hvis de har en sådan intensitet, at de væsentligt krænker en persons fysiske integritet eller psykiske kapacitet for uafhængig beslutningstagning.

b) juridiske, administrative, politimæssige og/eller retlige foranstaltninger, der i sig selv er diskriminerende eller gennemføres på en diskriminerende måde

c) uforholdsmæssig eller diskriminerende retsforfølgning eller straf

Specifikke overvejelser

Kan retsforfølgelse anses som forfølgelse?

Eftersom international beskyttelse ikke har til hensigt at give personer mulighed for at undslippe straffesager i deres hjemland, kan retsforfølgelse eller straf for en overtrædelse normalt ikke betragtes som værende grundlag for, at en person kan anerkendes som flygtning.

Dog kan retsforfølgelse anerkendes som forfølgelse og medføre anerkendelse af personen som flygtning, hvis en eller flere punkter er gældende, og konsekvenserne ville opfylde alvorlighedsgraden:

- Den udføres under overtrædelse af retfærdig procedure.
- Den er diskriminerende. Et klart eksempel ville være retsforfølgelse på grund af deres race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelse.
- Straffen håndhæves på en diskriminatorisk baggrund.

- Straffen er uforholdsmæssig.
- Straffen udgør forfølgelse.

Det skal også bemærkes, at ud over frygten for forfølgelse kan ansøgeren også have velbegrunnet frygt for forfølgelse af andre grunde. I sådanne tilfælde skal der tages særligt hensyn til potentiel udelukkelse.

d) nægtelse af adgang til retsmidler, som resulterer i en uforholdsmæssig eller diskriminerende straf

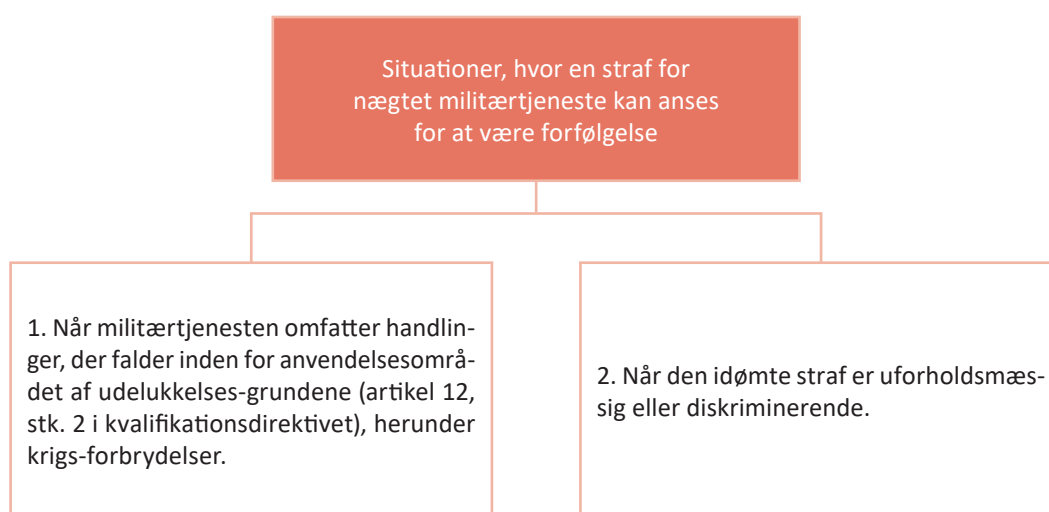
e) retsforfølgning eller straf for at nægte at gøre militærtjeneste i en konflikt, hvis militærtjeneste ville omfatte forbrydelser eller handlinger, der falder inden for udelukkelsesgrundenes anvendelsesområde.

Specifikke overvejelser

Kan en straf som følge af nægtet militærtjeneste anses som forfølgelse?

Der er to situationer, hvor en straf for nægtet militærtjeneste kan anses for at være forfølgelse.

Det første tilfælde er specifikt inkluderet som en mulig form for forfølgelse i henhold til artikel 9, stk. 2, i kvalifikationsdirektivet.

Det omfatter situationer, hvor ansøgeren kun indirekte ville skulle deltage i krigsforbrydelser som f.eks. at yde væsentlig støtte til forberedelsen eller udførelsen af sådanne forbrydelser. Desuden vedrører det ikke udelukkende situationer, hvor der dokumenterbart allerede har fundet krigsforbrydelser sted, men også hvor der er en tilstrækkelig sandsynlighed for at blive involveret i en reel risiko for at foretage sådanne forbrydelser.

Vurderingen skal også inkludere, om der findes et alternativ til nægtet militærtjeneste via hvilket, ansøgeren kan undgå at deltage i påståede krigsforbrydelser.

Yderligere vejledning om militærdesertering findes i det følgende afsnit »Grunde til forfølgelse« (politisk anskuelse).

f) Kønsbestemte handlinger eller handlinger rettet mod børn.

Kønsbestemte handlinger kan f.eks. omfatte seksuelle overgreb, genital lemlæstelse, tvungen abort, tvungen sterilisering osv. Sådanne handlinger kan udføres af forskellige årsager, inklusive i sammenhæng med race, religion, nationalitet og politisk anskuelse. De kan også være kønsbestemte og skyldes tilhørsforhold til en bestemt social gruppe (se de specifikke overvejelser i afsnittet »Grunde til forfølgelse« (tilhørsforhold til en bestemt social gruppe) nedenfor).

Handlinger rettet mod børn kan f.eks. omfatte rekruttering af mindreårige til de væbnede styrker, handel med børn, børneprostitution osv. De kan omfatte krænkelse af barnets specifikke rettigheder, som er fastlagt i [konventionen om barnets rettigheder](#) og dens valgfrie protokoller.

Hvis handlingen ikke er omfattet af en eller flere af de ovennævnte handlinger, skal sagsbehandleren fortsætte til overvejelsen i trin 2.

2. Er overtrædelse handlingen en overtrædelse af en ukrænkelig menneskerettighed eller en tilstrækkelig alvorlig overtrædelse af en anden grundlæggende menneskerettighed? [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

a) Hvilke rettigheder?

»Ukrænkelige menneskerettigheder« henviser til absolutte rettigheder og må ikke udsættes nogen form for krænkelse, heller ikke i tilfælde af krig eller nødsituationer. Artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention — EMK, angiver en liste over rettigheder, der under ingen omstændigheder må ophæves.

Ret til livet (undtagen ved dødsfald som følge af lovlige krigshandlinger)

Forbud mod slaveri og trældom

Det strafferetlige legalitetsprincip (ingen lovovertrædelse kan anses for at være begået, og ingen straf idømmes, hvis der ingen straffelovgivning findes)

Andre »grundlæggende menneskerettigheder« kan afledes fra relevante instrumenter inden for menneskerettighedsområdet, som f.eks.:

- Verdenserklæringen om menneskerettighederne.
- Den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder (ICCPR): Det skal bemærkes, at ICCPR også nævner bestemte rettigheder som værende ukrænkelige. Ud over rettighederne i artikel 15, stk. 2, i EMK omfatter disse:
 - forbud mod fængsling som følge af manglende evne til at opfylde en kontraktforpligtelse
 - anerkendelse overalt som en person i henhold til loven
 - ret til tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed: Frihed til at udtrykke sin religion eller overbevisning må kun underlægges sådanne begrænsninger, som er fastsat i loven, og som er nødvendige for at beskytte den offentlige sikkerhed, orden, sundhed eller moral eller andres grundlæggende rettigheder eller frihed.
- Den internationale konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination.
- Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.
- Konventionen om barnets rettigheder.
- Konventionen om rettigheder for personer med handicap.

Hvorvidt de oplistede menneskerettigheder i disse instrumenter kan betragtes som »grundlæggende«, skal analyseres med henblik på, om der er tale om grundlæggende rettigheder, og om de er tilknyttet til hver person.

b) Hvilken alvorlighedsgrad?

For at kunne vurdere om overtrædelsen af grundlæggende rettigheder er tilstrækkelig alvorlig, skal sagsbehandleren se på, om og i hvilken grad mishandlingen påvirker muligheden for at gøre brug af den pågældende rettighed.

Hvis handlingen ikke er omfattet af ovennævnte, skal sagsbehandleren fortsætte til trin 3.

3. Kan behandlingen betragtes som akkumulation af forskellige foranstaltninger, hvis konsekvenser vil påvirke ansøgeren på en lignende måde? [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Behandlingen kan også betragtes som forfølgelse, hvis den udgør en akkumulation af forskellige foranstaltninger, som sammenlagt og sommetider kombineret med andre fjendtlige personlige omstændigheder og/eller den generelle sammenhæng påvirker personen på en lignende måde som ved krænkelse af vedkommendes grundlæggende rettigheder.

»Lignende« måde betyder ikke »sammes« måde, og en lavere alvorlighedsgrad kan være tilstrækkelig. Vurderingen skal foretages i hver enkelt sag med hensyntagen til ansøgerens individuelle omstændigheder.

Disse forskellige foranstaltninger kan f.eks. udgøre en krænkelse af ansøgerens økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder som f.eks. retten til uddannelse, sundhed, arbejde, social sikkerhed, deltagelse i det kulturelle liv osv.

Velbegrundet frygt [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Inden for rammerne af asyl kan begrebet »velbegrundet frygt« anses som at omfatte to aspekter, som der oftest henvises til som dens »subjektive« og »objektive« elementer. Vurderingens fokus er, hvorvidt frygten er »velbegrundet« (dvs. på det objektive element).

»Frygt«

Frygt kan defineres som en angstindjagende følelse, der skyldes overlast, hvad enten frygten er reel eller indbildt.

Det subjektive aspekt henviser derfor til den frygt, som ansøgeren fornemmer.

Det skal fremhæves, at psykiske reaktioner er forskellige fra person til person, det gælder også, når de står over for samme situation. Oplevelsen af frygt er uadskilleligt forbundet med faktorer som ansøgerens personlighed, alder, sociokulturel baggrund og tidligere oplevelser. Sagsbehandlere skal inddrage ansøgerens personlige situation samt udtrykket af frygt, som kan afledes fra dennes udtalelser.

Da frygten for at vende tilbage til vedkommendes land kan have mange forskellige årsager, behøver ikke nødvendigvis alle af dem at have relation til forfølgelse inden for betydningen af kvalifikationsdirektivet. Desuden er det ikke nødvendigt at fastslå, at frygten for forfølgelse er ansøgerens fremtrædende motiv, så længe en sådan frygt kan identificeres.

Specifikke overvejelser

Hvis ansøgeren ikke udtrykker frygt. I enkelte sager udtrykker ansøgeren ikke direkte, at han eller hun har frygt. I andre sager udtrykker de endda, at de ikke har frygt. Fraværet af frygt kan dog betragtes som værende irrelevant, hvis omstændighederne objektivt set retfærdiggør, at alle ville være udsat for en fare under sådanne omstændigheder.

»Velbegrundet«

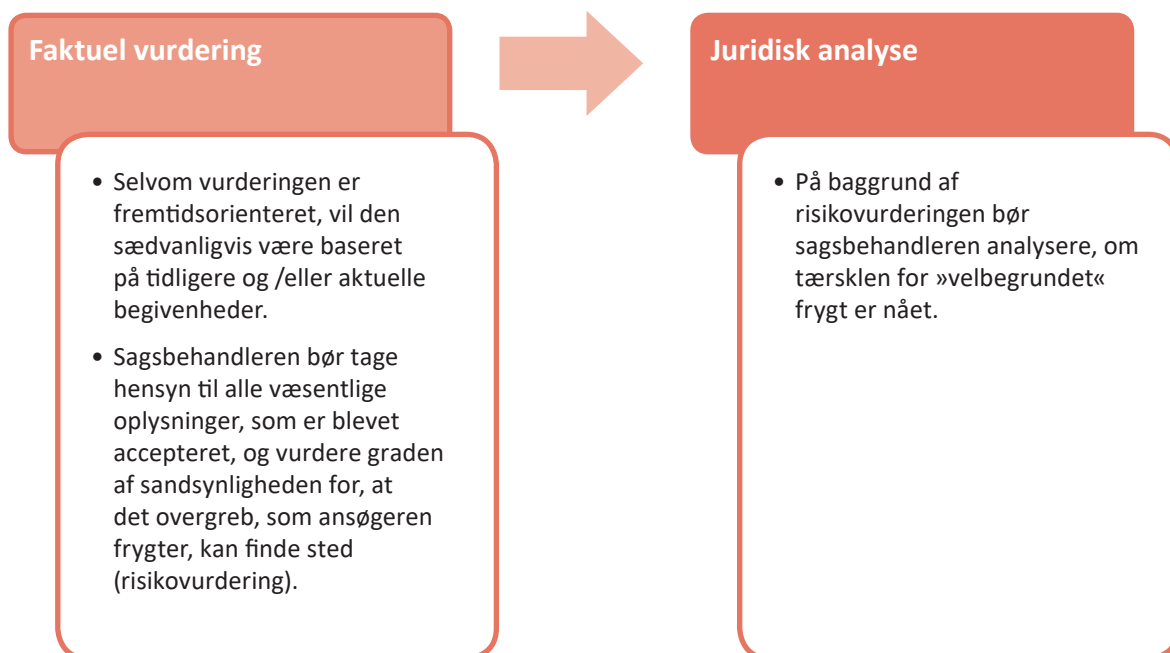
En ansøgers subjektive frygt skal underbygges objektivt for, at den kan anses for at være »velbegrundet«.

Eftersom elementet »velbegrundet« i flygtningedefinitionen har med graden af sandsynligheden for, at ansøgeren udsættes for forfølgelse, at gøre, er der hovedsageligt tale om en faktuel risikovurdering (se *EASO Practical Guide: Evidence Assessment*). I denne vurdering skal sagsbehandleren overveje ansøgerens individuelle situation med henblik på oplysningerne om den generelle situation i hjemlandet (f.eks. den politiske, religiøse, sociale eller sikkerhedsmæssige situation). Oplysninger om forfølgelse af familiemedlemmer eller personer i en lignende situation som ansøgerens kan i denne sammenhæng være relevante.

Sådan kan man vurdere »velbegrundet« som et retligt krav:

- ✓ For det første skal det bemærkes, at vurderingen fokuserer på, om en sådan frygt er velbegrundet **på beslutningstidspunktet for ansøgningen om international beskyttelse**, dvs., at ansøgerens velbegrundede frygt skal være aktuel. De bagvedliggende omstændigheder for, at en person flygter, kan ændre sig eller ophøre over tid eller omvendt opstå, efter vedkommende er flygtet (se afsnittet forinden om »Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet«).

- ✓ For det andet er »velbegrunder frygt« baseret på risikovurderingen, som er **fremsynet**. På grund af de selvfølgelige vanskeligheder ved at fremsætte en prognose for, hvad der vil ske, hvis ansøgeren vender tilbage, er risikoen for en subjektiv vurdering i denne henseende høj. Derfor er det yderst vigtigt, at bedømmelsen af den velbegrunder frygt baseres på en objektiv metodik, og at den undgår spekulation. En sådan metodik angående det faktuelle aspekt i denne vurdering findes i *EASO Practical Guide: Evidence Assessment*.

Specifikke overvejelser

Erfaring med tidligere forfølgelse. Den kendsgerning, at ansøgeren tidligere har været udsat for forfølgelse, betyder ikke i sig selv, at der er risiko for, at forfølgelsen sker igen. Dog kan tidligere forfølgelse eller trusler udgøre alvorlige indikationer for velbegrunder frygt. I dette tilfælde er det sagsbehandlerens opgave at dokumentere, at forfølgelsen ikke vil blive gentaget, hvis ansøgeren vender tilbage til sit hjemland.

Desuden kan der afhængigt af de nationale praksisser være tilfælde, hvis det er godtgjort, at overlasten ikke vil blive gentaget, men at den tidligere forfølgelse kan have været af en sådan **grusom karakter**, at overlasten bedømmes til at være kontinuerlig. I en sådan situation kan det ikke forventes, at ansøgeren vender tilbage til stedet, hvor forfølgelsen har fundet sted, da tilbagevenden kunne udsætte vedkommende for psykisk overlast, der når samme alvor som forfølgelse.

Sagsbehandlere skal derfor være sig bevidste om, at **fraværet af tidligere forfølgelse på den anden side ikke betyder, at der ikke er nogen fremtidig risiko for forfølgelse**. Ansøgerens frygt kan være velbegrunder uafhængigt af vedkommendes egne tidligere eller aktuelle oplevelser.

Men risikoen for at blive udsat for forfølgelse efter tilbagevenden skal altid anses som en individuel risiko.

Flygtningestatus: Grunde til forfølgelse [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 10	

Genèvekonventionen angiver fem grunde for forfølgelse, som danner grundlaget for anerkendelse af flygtningestatus: race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe og politisk anskuelse. Disse udelukker ikke hinanden gensidigt, og der kan være mere end en relevant grund i den pågældende sag.

Det er også vigtigt at bemærke, at grunden til forfølgelse ikke må være et faktisk karakteristisk træk hos ansøgeren men et, som kan tillægges vedkommende.

Desuden kan alle de nedennævnte grunde aktiveres i forbindelse med en handling samt en udeladelse fra ansøgerens siden.

Vurderingen kan ikke være baseret på en antagelse om, at personen kunne undgå forfølgelse ved at afholde sig fra bestemte praksisser forbundet med disse grunde, f.eks. religiøse praksisser, tilkendegivelse af kønsidentitet, seksuel orientering eller politisk anskuelse.

Race [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

I henhold til kvalifikationsdirektivet skal begrebet **race** især omfatte overvejelser med hensyn til:

hudfarve	afstamning	tilhørsforhold til en bestemt etnisk gruppe
----------	------------	---

Hudfarve henviser til den traditionelle definition af race, der anvendes for at henvise til store grupper inden for menneskeheden efter deres fysiske egenskaber og udseende.

Afstamning henviser til grupper, som er sammenknyttet af fælles herkomst, f.eks. medlemmer af en stamme, en klan, en kaste eller en bestemt slægt.

Der findes ingen fælles afstemt definition af **etnisk gruppe**, men den anses generelt som et fællesskab (inklusive en minoritet og/eller et indfødte folk) med fælles karakteristiske træk som f.eks. sprog, religion, fælles historie, kultur, skikke med mere, levemåde, bopælssted osv.

Etnicitet er en grund, som både kan behandles under race og under nationalitet (se underafsnittet »Nationalitet« nedenfor).

Religion [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

I henhold til kvalifikationsdirektivet omfatter begrebet **religion** især overvejelser med hensyn til:

teistisk, non-teistisk og ateistisk overbevisning	deltagelse i eller undladelse af deltagelse i privat eller offentlig gudstjeneste, enten alene eller i fællesskab med andre	deltagelse i eller undladelse af deltagelse i andre religiøse handlinger eller udtryk for synspunkter
	deltagelse i eller undladelse af deltagelse i former for personlig eller fællesskabspræget adfærd baseret på eller bestemt af en religiøs overbevisning	

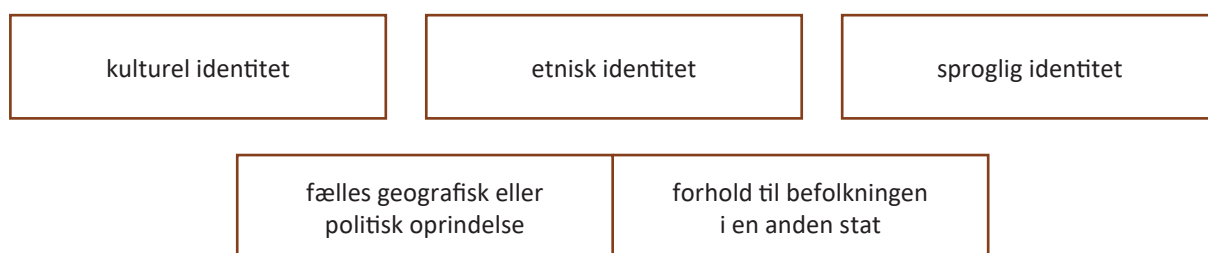
Grunden for religion har en bred og fleksibel definition i henhold til kvalifikationsdirektivet, som omfatter adfærd baseret på eller foreskrevet af enhver religiøs overbevisning, der kan omfatte dagligdags adfærd, levemåde, skikke inden for fællesskabet med mere.

Vurderingen af rettigheden til ikke at udøve en religion, at være ateist eller at skifte religion er også væsentlig for denne grund. Det omfatter også muligheden for at udøve religionen offentligt, hvilket inkluderer rettigheden til at udbrede troen ved hjælp af forkyndelse.

Det skal dog bemærkes, at udøvelsen af skadelige religiøse praksisser, som kan påvirke en persons fysiske eller psykiske integritet, ikke er omfattet af beskyttelse af de internationale menneskerettigheder og flygtningeret.

Nationalitet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

I henhold til kvalifikationsdirektivet omfatter begrebet **nationalitet** ikke udelukkende **statsborgerskab** eller mangel på samme, men navnlig også **tilhørsforhold til en gruppe, der defineres ved sin:**

Med hensyn til etnisk identitet overlapper hensynet til nationalitet og race ofte hinanden (se ovenstående underafsnit »Race«).

Det skal bemærkes, at forfølgelse af en person af den årsag, at vedkommende er statsløs, skal behandles i henhold til denne grund.

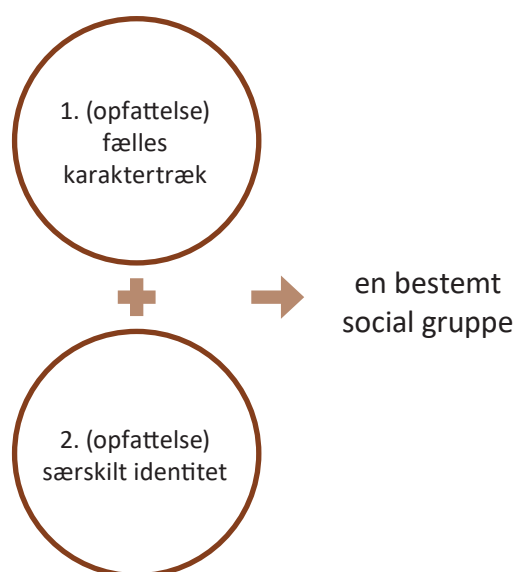
Tilhørsforhold til en bestemt social gruppe [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Begrebet »bestemt social gruppe« skal forstås som et fleksibelt begreb, der kan udvikles med tiden. Men for at bevare integriteten med Genèvekonventionen og kvalifikationsdirektivet og for at sikre, at det ikke gør andre grunde overflødige, kan denne grund ikke fortolkes som en »opsamlingskategori«.

I henhold til kvalifikationsdirektivet skal en gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, når:

- medlemmerne af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller er fælles om et karakteristisk træk eller en tro, der er så grundlæggende for deres identitet eller samvittighed, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå og
- den pågældende gruppe har en særskilt identitet i det relevante land, fordi den opfattes som værende anderledes af det omgivende samfund.

Disse elementer forklares nærmere nedenfor.

Fælles karakteristiske træk

De fælles karakteristiske træk skal være:

- **medfødte karakteristiske træk:** normalt er der tale om karakteristiske træk, en person fødes med (f.eks. køn), men det skal bemærkes, at de karakteristiske træk ikke behøver at være uforanderlige eller permanente, eller

- **fælles baggrund, der ikke kan ændres:** som f.eks. medfødt status, social eller uddannelsesmæssig baggrund eller tidligere oplevelser, eller
- karakteristiske træk eller overbevisninger, der er så **grundlæggende for deres identitet eller samvittighed**, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå.

Selve forfølgelsen kan ikke være det eneste element, der omfattes af »bestemt social gruppe«, da det ville fratage denne grund for enhver form for meningsfyldt indhold.

Det er ikke nødvendigt, at medlemmer af gruppen, som har fælles karakteristiske træk, kender hinanden, har et sammenhold eller er tilknyttet på nogen måde. Gruppens størrelse er også irrelevant.

Opfattelse af en særskilt identitet

Det at opfatte gruppen som værende en særskilt gruppe har ikke i sig selv en negativ betydning.

Det omgivende samfunds opfattelse kan være påvirket af kulturen, skikke eller traditioner. Dette betyder, at for at kunne vurdere dette kriterie, skal sagsbehandlere tage de relevante oplysninger om hjemlandet med i betragtning. Kriteriet for den »særskilte identitet« kan opfyldes med henblik på ét land og ikke med henblik på et andet.

Hvis der findes strafferet, som specifikt er målrettet mod bestemte personer, underbygger dette dokumentationen for, at disse personer skal betragtes som at udgøre en bestemt social gruppe. Diskriminationspraksis kan også godtgøre, at kriteriet for »særskilt identitet« opfyldes.

Specifikke overvejelser

Kønsmæssige aspekter, kønsidentitet og seksuel orientering

Med henblik på at definere en bestemt social gruppe skal spørgsmål, der opstår i forbindelse med ansøgerens **køn, herunder kønsidentitet og seksuel orientering**, og som kan være forbundet med visse retstraditioner og skikke, der f.eks. fører til genital lemlæstelse, tvangssterilisation eller tvungen abort, tages med i betragtning, for så vidt som de er forbundet med ansøgerens velbegrundede frygt for forfølgelse.

Seksuel orientering/seksuel identitet: henviser til en persons evne til dyb emotionel, følelsesmæssig og/eller seksuel tiltrækning til og/eller intime og seksuelle forhold med personer af et andet køn, samme køn eller flere køn. Det kan forstås som et kontinuum fra udelukkende heteroseksualitet på den ene side og udelukkende homoseksualitet på den anden og derimellem biseksualitet. Betydningen af seksuel orientering varierer betydeligt i forskellige lande og kulturer.

Seksuel orientering er en persons grundlæggende karakteristiske træk, og der hersker ingen tvivl om, at det kan være et fælles karakteristisk træk for at definere en bestemt social gruppe.

Det skal bemærkes, at seksuel orientering ikke kan forstås således, at det omfatter handlinger, der betragtes som kriminelle i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning.

Kønsidentitet: henviser til hver persons dybfølte indre og individuelle oplevelse af køn, som enten er eller ikke er i overensstemmelse med det køn, som personen blev tildelt ved fødslen, hvilket også omfatter den personlige fornemmelse af kroppen (hvilket kan inkludere, såfremt dette er valgt frivilligt, en ændring af kroppens udseende eller funktion ved hjælp af medicinske, kirurgiske eller andre foranstaltninger) og andre kønsmæssige udtryk inklusive valg af tøj, tale og adfærd.

Kønsmæssige aspekter går videre end en persons biologiske køn. Der er tale om et socialt, kulturelt og psykologisk begreb, som samfund opretter på baggrund af køn og henviser til de foreskrevne »roller« for de to køn.

Forfølgelse på grund af kønsmæssige aspekter, kønsidentitet og seksuel orientering involverer ofte ikke-statslige aktører inklusive ansøgerens familie.

Yderligere vejledning om, hvilke grupper der udgør bestemte sociale grupper, findes på nationalt niveau.

National vejledning

Politisk anskuelse [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

I henhold til kvalifikationsdirektivet omfatter begrebet **politisk anskuelse** især:

det forhold at have en bestemt mening,
overbevisning eller tro ...

... med hensyn til et anliggende, der vedrører de definerede aktører,
der kan stå bag forfølgelse, og deres politik eller metoder ...

... uanset om ansøgeren har handlet
i overensstemmelse, med denne
mening, overbevisning eller tro

Et vigtigt aspekt i definitionen i kvalifikationsdirektivet er, at politisk anskuelse kan være en grund til forfølgelse, ikke kun fra statens side, men også fra ikkestatslige aktører. Det er mere omfattende end blot en persons synspunkter om den officielle regeringspolitik og kan også relatere til politikernes indhold samt deres gennemførelsesmetoder udført af en potentiel aktør, der står bag forfølgelsen.

Specifikke overvejelser

Unddragelse af militærtjeneste: En specifik sag med politisk anskuelse som grund kan være unddragelse af militærtjeneste. For at overveje dette som en relevant grund til forfølgelse skal deltagelsen i militære handlinger være i modstrid med ansøgerens oprigtige politiske, religiøse eller moralske overbevisning. Vejledning til at vurdere, hvorvidt straffen for en sådan unddragelse kan anses som forfølgelse, findes i de specifikke overvejelser i afsnittet »Forfølgelse«.

Tjenestemænd: Tjenestemænd kan opfattes som aktører, der står bag forfølgelse, ved at have en politisk anskuelse til fordel for regeringen.

Det at forlade landet: I enkelte tilfælde kan det at forlade hjemlandet eller opholde sig i udlandet opfattes af myndighederne i hjemlandet som at have en bestemt politisk anskuelse.

Sammenhæng/(som følge af) [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 9, stk. 3	

Forfølgelseshandlinger som sådan giver ikke en person ret som flygtning, medmindre de er blevet udført på grund af en (eller flere) af de fem nævnte grunde foroven. Der skal være en årsagssammenhæng mellem grunden til forfølgelsen eller fraværet af beskyttelse mod en sådan forfølgelse.

Sammenhængen kan være:

- **Forbindelse mellem forfølgelseshandlingerne:** I dette tilfælde forbindes ansøgerens frygt for forfølgelse med vedkommendes (faktiske eller påståede) race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politisk anskuelse.
- **Forbindelse med manglende beskyttelse:** Der findes sager, hvor forfølgelse kan skyldes grunde uden for flygtningedefinitionen, men hvor det tolereres, opfordres eller ikke forhindres af aktører, der yder beskyttelse, på baggrund af en af de fem grunde. Sammenhængen angående krav opfyldes derfor med henblik på manglende beskyttelse.

En ansøger kan eventuelt ikke dokumentere forfølgelsesintentioner eller -motiver, hvad angår aktøren, der står bag forfølgelsen. Det er urealistisk at forvente, at aktører, der står bag forfølgelse, har identificeret dem selv tydeligt, har påtaget sig ansvar for deres handlinger eller har specificeret deres motiver. Det kan dog være muligt at nå frem til en passende følgeslutning ud fra de indirekte elementer.

Specifikke overvejelser

Flere forskellige motiver: Der kan være andre grunde til, at en forfølgeshandling er blevet foretaget ud fra andre grunde end race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politisk anskuelse. Det er vigtigt at bemærke, at for at kunne etablere den krævede årsags-sammenhæng behøver handlingerne ikke udelukkende at være motiveret af en af de fem årsager.

Subsidiær beskyttelse [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 2, litra f)	

Som navnet antyder, skal subsidiær beskyttelse fungere som en ekstra form for international beskyttelse, som er komplementær i forhold til flygtningestatusen. Det betyder, at **en person kun skal tildes subsidiær beskyttelse, hvis kravene for flygtningestatus ikke opfyldes.**

Der findes to elementer, som skal afklares i begyndelsen med henblik på subsidiær beskyttelse: »reel risiko« og »alvorlig overlast«.

Reel risiko

»Reel risiko« henviser til bevisstyrkekravet, der anvendes i risikovurderingen i tilfælde af subsidiær beskyttelse. Det er en faktisk vurdering og fortolkes tilsvarende som »**rimelig sandsynlighedsgrad**« (se [EASO Practical Guide: Evidence assessment](#)).

Alvorlig overlast

»Alvorlig overlast« karakteriserer typen og intensiteten (alvoren) af overtrædelsen af personens rettigheder. For at overtrædelsen kan betegnes som »alvorlig«, skal den have en tilstrækkelig alvorlighedsgrad. Desuden kan der ikke være tale om alle typer af overlast, diskrimination eller overtrædelse af rettigheder. Artikel 15 i kvalifikationsdirektivet specificerer omfanget af den relevante »alvorlige overlast« i henhold til følgende bestemmelser:

Ved alvorlig overlast forstås:

a) dødsstraf eller henrettelse eller

b) tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i dennes hjemland eller

c) alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Disse typer overlast indbefatter i sig selv en tilstrækkelig alvorlighedsgrad.

Der er ikke oprettet nogen hierarkisk eller kronologisk rækkefølge mellem de forskellige bestemmelser. Hvis en eller flere af bestemmelserne i artikel 15 i kvalifikationsdirektivet synes at være gældende, skal sagsbehandleren anvende den, der svarer bedst muligt til den individuelle sag. Det kan ikke udelukkes, at subsidiær beskyttelse kan retfærdiggøres på baggrund af flere end én grund i enkelte sager.

Dødsstraf eller henrettelse [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 15, litra a)	

Dødsstraffen skal som sådan og under alle omstændigheder anses som en alvorlig overlast i henhold til artikel 15 i kvalifikationsdirektivet. Straffen behøver ikke allerede at være blevet afsagt. Blot tilstedeværelsen af en reel risiko for at, ansøgeren bliver straffet med dødsstraf ved tilbagevenden, kan anses som tilstrækkeligt grundlag for behov for subsidiær beskyttelse.

Som tilføjelsen af betegnelsen »henrettelse« antyder, omfatter artikel 15, litra a), også en forsætlig henrettelse udført af en ikkestatslig person, der udøver en form for myndighed. Den kan også omfatte udenretlig henrettelse, men der skal forefindes et element af forsætlig eller formel strafudmåling.

Specifikke overvejelser

Moratorium for dødsstraffen: I de tilfælde, hvor der findes et moratorium for dødsstraffen, men dødsstraffen som sådan ikke er fjernet, kan ansøgeren fortsat være udsat for en reel risiko for dødsstraf eller henrettelse.

Hvis den reelle risiko for eksekveringen af dødsstraffen ikke kan udelukkes, kan dette også være årsag til frygt og angst, der kan sammenlignes med alvorlig overlast, som beskrevet i artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet.

Alternativer til dødsstraf: Alternativer til dødsstraf, som f.eks. fængsel på livstid, især i de tilfælde, hvor der ikke er udsigt til løsladelse, skal desuden vurderes i forhold til de potentielle beskyttelsesbehov i artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet.

Overvejelser om udelukkelse: I enkelte tilfælde kan dødsstraffen være afsagt på grundlag af en alvorlig forbrydelse begået af ansøgeren eller andre love, der er omfattet af udelukkelsesgrundene (artikel 12 og 17 i kvalifikationsdirektivet). Derfor skal udelukkelsesovervejelserne behandles, selv om kriteriet i artikel 15, litra a), i kvalifikationsdirektivet opfyldes. Se *EASO Practical Guide: Exclusion*.

Tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf [tilbage til tjeklisten]

Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 15, litra b)	

Artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet svarer grundlæggende til artikel 3 i EMK. Retspraksis hos Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (ECHR) giver derfor relevant vejledning for at vurdere, hvorvidt en behandling kan anerkendes i henhold til artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet og dens begreber:

Retspraksissen skelner som regel ikke klart mellem tortur og umenneskelig eller vanærende behandling, men i hver sag kræves det, at mishandlingen som minimum er af en vis alvorlighed.

Bedømmelsen afhænger af alle sagens omstændigheder som f.eks. mishandlingens varighed, dens fysiske og psykiske virkninger og i enkelte tilfælde af personens køn, alder og sundhedstilstand. Baggrunden for den påførte behandling og gerningsmandens intention kan også være relevante faktorer.

I de tilfælde, hvor en specifik behandling allerede vurderes til at blive anset som forfølgelse, skal det overvejes, om den krævede alvorlighedsgrad i henhold til artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet også opfyldes.

Tortur

Tortur er en særlig grov og forsætlig form for grusom, umenneskelig eller vanærende behandling, som der er tilknyttet et særligt stigma til.

I henhold til de relevante internationale instrumenter, som f.eks. [konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf](#) (torturkonventionen — CAT), anses tortur for at være:

- ✓ en **bevidst handling**
- ✓ en behandling, som påfører en person **stærk smerte eller lidelse** enten **fysisk** eller **mentalt**
- ✓ med det **formål** at fremskaffe oplysninger eller en tilståelse fra denne eller en tredjemand, at straffe ham for en handling, som han selv eller en tredjemand har begået eller mistænkes for at have begået, eller at skræmme eller lægge tvang på ham eller en tredjemand, eller af nogen grund baseret på nogen form for forskelsbehandling.

Mens torturkonventionen ydermere kræver, at torturhandlingen påføres af eller på opfordring af en offentlig ansat eller en anden person, der virker i embedsmedfør, gør kvalifikationsdirektivet det klart, at aktørerne, der påfører den alvorlige overlast, også kan være ikkestatslige aktører (se afsnittet »Aktører, der står bag forfølgelse og alvorlig overlast« nedenfor. Der gøres ingen undtagelse med henblik på artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet.

Umenneskelig eller vanærende behandling eller straf

Skellen mellem tortur og umenneskelig eller vanærende behandling eller straf er mere en forskel med henblik på grad end en forskel med henblik på type.

De omfatter et bredt område af mishandling, som når en bestemt alvorlighedsgrad.

Umenneskelig henviser til behandling eller straf, som forsætligt forårsager en kraftig psykisk eller fysisk lidelse (som ikke når grænsen for tortur).

Vanærende behandling henviser til behandling eller straf, som øger offerets følelse af frygt, angst og mindre-værdighed, der kan ydmyge eller nedværdige dem.

Det skal fremhæves, at der ikke kræves et specifikt formål. Vurderingen af om en behandling eller straf er umenneskelig eller vanærende omfatter også en subjektiv overvejelse fra den person, som har lidt under en sådan behandling/straf.

Specifikke overvejelser

Ingen adgang til passende sundhedspleje: Tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf skal påføres forsætligt. Derfor er den potentielle overlast, som en ansøger kan udsættes for, hvis denne lider af en alvorlig sygdom og vender tilbage til vedkommendes hjemland, ikke omfattet af artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet, medmindre en sådan ansøger bevidst nægtes sundhedspleje. Selv om manglende passende sundhedspleje er en vigtig overvejelse i forbindelse med non-refoulement i artikel 3 i EMK, er den derfor ikke omfattet af umenneskelig eller vanærende behandling, som nævnes i artikel 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet. Retten til international beskyttelse i henhold til kvalifikationsdirektivet kræver, at der findes en aktør, der står bag alvorlig overlast.

Retsforfølgelse og straf for almindelige forbrydelser: Retsforfølgelse og straf for almindelige forbrydelser vil ikke blive karakteriseret som umenneskelig eller vanærende behandling eller straf, medmindre der findes særligt skærpene omstændigheder, der underbygger formodningen om, at retsforfølgelsen eller straffen er graverende uretfærdig eller uforholdsmæssig. Vurderingen skal også inddrage, hvorvidt retten til en retfærdig retssag er blevet overholdt.

Det er værd at bemærke, at umenneskelig eller vanærende behandling eller straf kan konstateres, også selv om ansøgeren har begået en overtrædelse. Hvis der konstateres behov for beskyttelse i en sådan sag, kan udelukkelsesovervejelser fortsat være relevante. Se [EASO Practical Guide: Exclusion](#).

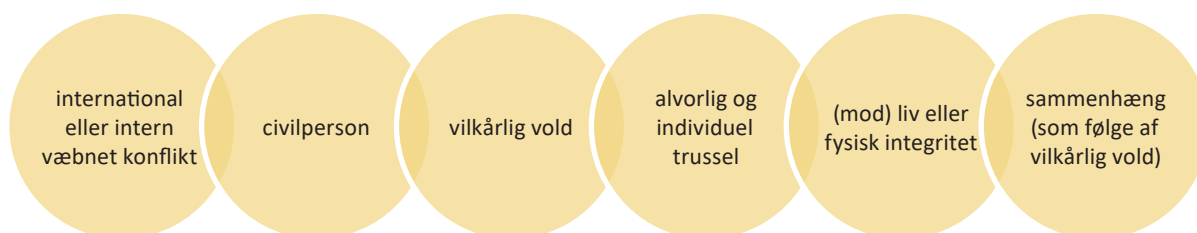
Frihedsberøvelse: Staten skal sikre, at en tilbageholdt person er anbragt under forhold, som er i overensstemmelse med respekt for menneskets værdighed. Måden og metoden til at gennemføre en sådan foranstaltning må ikke udsætte personen for lidelser eller nød i en grad, der overskrider det uundgåelige niveau, som frihedsberøvelse i sig selv medfører.

Under vurderingen af tilbageholdelsesforholdene kan følgende elementer eksempelvis tages med i betragtning (samlet): antallet af tilbageholdte personer på et område med begrænset plads, passende sanitære faciliteter, varme, lys, sovepladser, mad, rekreation og kontakt med verden uden for osv.

Alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 15, litra c)	

De elementer, som skal konstateres for at anvende artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet omfatter:

Desuden skal det bemærkes, at anvendelsen af artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet i høj grad afhænger af den generelle situation i hjemlandet. Derfor er objektiv vurdering og opdaterede oplysninger om hjemlandet et afgørende element i denne henseende.

international eller intern væbnet konflikt

International eller intern væbnet konflikt

Som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i sagen *Diakité* gælder definitionen af »væbnet konflikt« i henhold til international humanitær folkeret ikke i forbindelse med artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet. For derfor at vurdere om der foregår en (international eller intern) »væbnet konflikt«, er det ikke et krav, at kriteriet opfyldes i henhold til international humanitær folkeret.

For at fastslå, om der foregår en væbnet konflikt i henhold til artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet, er følgende to elementer tilstrækkelige:

- ✓ to eller flere væbnede grupper — hvad enten statsligt væbnede eller ikkestatsligt væbnede styrker er involverede
- ✓ konfrontation mellem de bevæbnede grupper.

Det er ikke nødvendigt at foretage en separat vurdering af intensiteten af de væbnede konfrontationer, niveauet af de involverede væbnede styrkers organisering eller konfliktens varighed.

Desuden er det ikke nødvendigt at skelne mellem »international« og »intern« væbnet konflikt i forbindelse med artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet, da bestemmelsen ligeledes kan anvendes i situationer med international og intern væbnet konflikt.

En væbnet konflikt kan foregå udelukkende i dele af området.

Der kan findes vejledning, der anerkender situationen i bestemte lande eller dele af hjemlandet som værende en (international eller intern) væbnet konflikt.

National vejledning

Civilperson

Det er en nødvendig forudsætning at være en civilperson for at kunne drage fordel af beskyttelsen i henhold til artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet, da formålet med bestemmelsen kun er at beskytte dem, som ikke tager del i konflikten. Dette omfatter den mulige anvendelse af artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet på tidligere kombattanter, som oprigtigt og permanent har opgivet den væbnede aktivitet.

Vurderingen af beskyttelsen er en fremsynet vurdering. Derfor er det væsentlige punkt, hvorvidt ansøgeren er en civilperson eller ej efter tilbagevenden. Den kendsgerning, at personerne tidligere har deltaget i kamphandlinger, betyder ikke nødvendigvis, at artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet ikke kan gælde for dem.

Begrebet »civilperson« anses derfor at henvise til en person, som ikke tilhører nogen af parterne i konflikten og ikke tager del i kamphandlingerne. Når anvendeligheden af artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet skal vurderes med henblik på en ansøger, som tidligere har taget del i kamphandlinger, kan det f.eks. være relevant at undersøge, om deltagelsen var frivillig eller skete under pres. I tilfælde af tidligere kombattanter kan udelukelsesovervejelser også være relevante (se [EASO Practical Guide: Exclusion](#)).

Det skal bemærkes, at aktiv deltagelse i kamphandlinger ikke er begrænset til at bære våben frit, men også kan omfatte væsentlig logistisk og/eller administrativ støtte til kombattanter.

I tilfælde af tvivl om en persons civile status skal der anvendes en beskyttelsesorienteret tilgang, og personen skal betragtes som en civilperson.

Yderligere national vejledning kan være gældende med henblik på, hvilke personer som kan anerkendes som civilpersoner og ikke-civilpersoner i en bestemt væbnet konflikt.

National vejledning

Vilkårlig vold

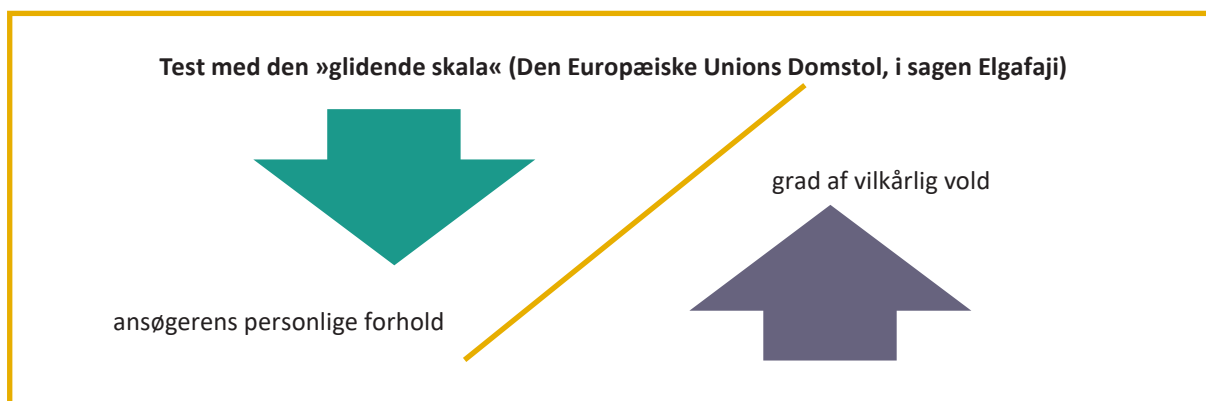
Som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i sagen *Elgafaji* indebærer »vilkårlig«, at volden »**kan ramme personer uden hensyn til deres personlige situation**«. »Vilkårlig« henviser derfor til typen af volden og ikke dens niveau.

Desuden kan der skelnes mellem de forskellige niveauer af vilkårlig vold på følgende måde:

- I. områder, hvor graden af vilkårlig vold når et sådant niveau, at der er væsentlige grunde for at hævde, at en civilperson, som vender tilbage til det pågældende land eller, som det kan være tilfældet, tilbage til den pågældende region, **alene på baggrund af vedkommendes tilstedeværelse** i dette område af landet eller regionen, har en reel risiko for at blive udsat for en alvorlig trussel, som henvist til i artikel 15, c), i kvalifikationsdirektivet, og
- II. områder, hvor den vilkårlige vold foregår, men hvor den dog ikke når et sådant højt niveau, og som skal godtgøres, hvad angår de **ekstra individuelle elementer**.

I den første kategori vil »den blotte tilstedeværelse« undtagelsesvist anses som tilstrækkelig, og der vil ikke være behov for at godtgøre yderligere individuelle elementer.

I den anden kategori når niveauet for den vilkårlige vold ikke et så højt niveau, og den blotte tilstedeværelse af en civilperson fører ikke automatisk til en reel risiko, der er tilstrækkelig for at anvende artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet. Jo mere ansøgeren kan godtgøre, at vedkommende påvirkes specifikt af faktorer for grunden, der er særlig for vedkommendes situation, desto lavere er det krævede niveau for vilkårlig vold, der kræves for at kunne anvende artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet i sådanne sager; og jo højere niveauet af den vilkårlige vold, der foregår, er, desto lavere er niveauet for yderligere faktorer, der har relation til ansøgerens personlige situation. Dette henvises til som testen med den »glidende skala«.

Der kan inddrages forskellige indikatorer, når det skal afgøres, om den vilkårlige vold foregår inden for (en del af) området:

- antallet af hændelser, inklusive deres hyppighed og densiteten i forhold til den lokale befolkning
- metodernes og taktikkernes type samt deres mål
- antallet af civile tab, inklusive dem, som er blevet kvæstet
- tilstedeværelse og kapaciteten for forskellige aktører i konflikten
- voldens geografiske omfang
- fordrivelse som følge af konflikt.

Anden betydelig påvirkning på det daglige liv inklusive bevægelsesfrihed, adgang til grundlæggende tjenester, sundhedspleje, situationen for de fordrevne personer efter tilbagevenden kan også tages med i betragtning.

Alvorlig og individuel trussel

Sammenlignet med bestemmelserne i artikel 15, litra a), og litra b), i kvalifikationsdirektivet omfatter den overlast, der er defineret i artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet, en mere generel risiko for ansøgeren. Det, der kræves, er en »alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet« i stedet for specifikke voldshandlinger.

Dette element i artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet skal tages med i betragtning med henblik på den »glidende skala« og den mulige differentiering mellem forskellige niveauer af vilkårlig vold.

Tilstedeværelsen af en sådan trussel kan betragtes som værende reel i områder, hvor graden af vilkårlig vold, der karakteriserer den væbnede konflikt, når et sådant niveau, at der er væsentlig dokumentation for at hævde, at en civilperson, som vender tilbage til det pågældende land eller, som det kan være tilfældet, tilbage til den pågældende region, alene på baggrund af vedkommendes tilstedeværelse i dette område af landet eller regionen har en reel risiko for at blive udsat for en alvorlig trussel. De steder, hvor et sådant højt niveau af vilkårlig vold ikke nås, er det nødvendigt at inddrage individuelle elementer, som antydnet i ordlyden i artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet. I denne henseende kan bestemte ansøgere betragtes som mere sandsynlige ofre for vilkårlig vold på grund af deres personlige omstændigheder.

Faktorer så som alder, køn, sundhedstilstand og handicap, manglen på en familienetværk, den økonomiske situation, den geografiske nærhed til områder, der er ramt af vold, kan være relevante personlige omstændigheder, der skal tages med i betragtning.

liv eller fysisk integritet

En civilpersons liv eller fysiske integritet

Som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i sagen *Elgafaji*, har artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet et bredere omfang end artikel 3 i EMK, og derfor skal den fortolkes uafhængigt, dog med behørigt hensyn til menneskerettighederne, da de er garanteret i henhold til EMK.

Overlasten, som kan påvirke en ansøgers liv eller fysiske integritet, er ikke begrænset til det fysiske, men kan også omfatte alvorlig psykisk overlast, hvor en sådan tydeligt skyldes en konflikt.

sammenhæng (som følge af vilkårlig vold)

Sammenhæng (som følge af)

Kravet om sammenhæng (»som følge af«) henviser til årsagssammenhængen mellem den vilkårlige vold og overlasten (en civilpersons liv eller fysiske integritet).

Fortolkningen af årsagssammenhængen »som følge af« må ikke begrænses til den overlast, som direkte skyldes den vilkårlige vold eller til handlinger, som stammer fra aktører i konflikten.

Til en bestemt grad kan den også omfatte den indirekte påvirkning fra vilkårlig vold i situationer med væbnet konflikt. Så længe der findes en dokumenterbar forbindelse med den vilkårlige vold, kan bestemte indirekte påvirkninger tages med i betragtning under vurderingen, f.eks. udbredt kriminel vold som resultat af et komplet sammenbrud af lov og orden, ødelæggelse af de nødvendige midler for overlevelse, problemer med adgang til fødevarer og sundhedspleje.

Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 5	

Betingelsen om at opholde sig uden for vedkommendes hjemland betyder ikke, at ansøgeren, for at blive anerkendt som flygtning eller blive tildelt subsidær beskyttelse, skal have forladt vedkommendes hjemland på grund af en velbegrunder frygt for forfølgelse eller en reel risiko for alvorlig overlast. De relevante omstændigheder kan opstå senere, og denne situation betegnes som »på stedet«.

På stedet-situationer (sur place):

<i>En velbegrunder frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast kan være baseret på begivenheder, der har fundet sted, efter at ansøgeren har forladt hjemlandet.</i>	Denne ordlyd henviser til eksterne og uafhængige omstændigheder for ansøgeren, som har direkte konsekvenser for ansøgerens situation og udgør en velbegrunder frygt for forfølgelse eller reel risiko for alvorlig overlast. Disse hændelser kan have forbindelse med en betydelig ændring af omstændighederne i hjemlandet inklusive en intensivering af allerede eksisterende faktorer, siden ansøgeren forlod hjemlandet. Det er dog ikke et krav, at disse hændelser sker i hjemlandet. Handlinger fra tredjeparter kan også påvirke ansøgerens individuelle situation.
---	---

<i>En velbegrunder frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast kan være baseret på aktiviteter, som ansøgeren har deltaget i, efter at den pågældende har forladt hjemlandet, navnlig hvis det er godtgjort, at de tilgrundliggende aktiviteter er et udtryk for og en videreførelse af overbevisninger eller holdninger, som ansøgeren havde i hjemlandet.</i>	Ved henvisning til på stedet-situationer med relation til ansøgerens handlinger skal sagsbehandlere bedømme i hvor høj grad, aktørerne, der står bag forfølgelsen, er bevidste om og har en negativ holdning over for ansøgerens overbevisninger eller aktiviteter i en sådan grad, at ansøgeren ville have en velbegrunder frygt for forfølgelse eller udsættes for en reel risiko for alvorlig overlast. »Udtryk for og en videreførelse af overbevisninger eller holdninger, som ansøgeren havde i hjemlandet« kræver ikke, at sidstnævnte tidligere er blevet udtrykt i hjemlandet. Men dette ville klart hjælpe som dokumentation for, at ansøgeren tidligere har haft disse overbevisninger eller holdninger.
--	--

Med forbehold af bestemmelserne i Genèvekonventionen kan medlemsstaterne bestemme, at en ansøger, der indgiver en efterfølgende ansøgning, som hovedregel ikke skal indrømmes flygtningestatus, hvis risikoen for forfølgelse skyldes omstændigheder, som ansøgeren selv har forårsaget, efter at han forlod hjemlandet (artikel 5, stk. 3, i kvalifikationsdirektivet). Muligheden for at indføre en sådan undtagelse har til formål at undgå misbrug af ordningen for international beskyttelse. Det skal dog bemærkes, at vurderingen af, hvorvidt ansøgerens frygt er velbegrunder, fortsat er fremsynet, og princippet om non-refoulement skal respekteres i alle sager.

National lovgivning og vejledning

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 6	

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast, omfatter:

Staten

- Begrebet stat skal fortolkes bredt. Det omfatter organer i *retslig* og *praktisk* forstand og kan omfatte tjenestemænd, der udøver statslige funktioner på alle niveauer, uanset om de hører til den lovgivende, udøvende eller dømmende magt inden for en stat.
- Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast, omfatter: personer eller enheder, der er bemyndiget til at udøve myndighed på statens vegne, private individer eller grupper, der handler under organers kontrol eller ledelse, eller enheder, der er bemyndiget til at udøve myndighed på statens vegne, eller statsansatte, der handler uden for rammerne af deres juridiske beføjelser.

Partier eller organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af dens område

- Når de kontrollerer statens område eller en væsentlig del heraf, kan partier eller organisationer udgøre grupper, der i *praksis* udøver offentlige myndigheders prærogativer ved fravær af en *retslig* statslig myndighed.
- Skillelinjen er ikke altid skarp mellem partier eller organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af dens område.

Ikkestatslige aktører

- Dette begreb omfatter alle ikkestatslige aktører såsom klaner, stammer, oprørsgrupper, kriminelle, familiemedlemmer osv.

Aktører, der kan stå bag forfølgelse, er et nøgleelement i processen for at bestemme statussen. Forfølgelse eller alvorlig overlast skal altid anses som en form for adfærd udført af en specifik aktør.

Beskyttelse i hjemlandet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

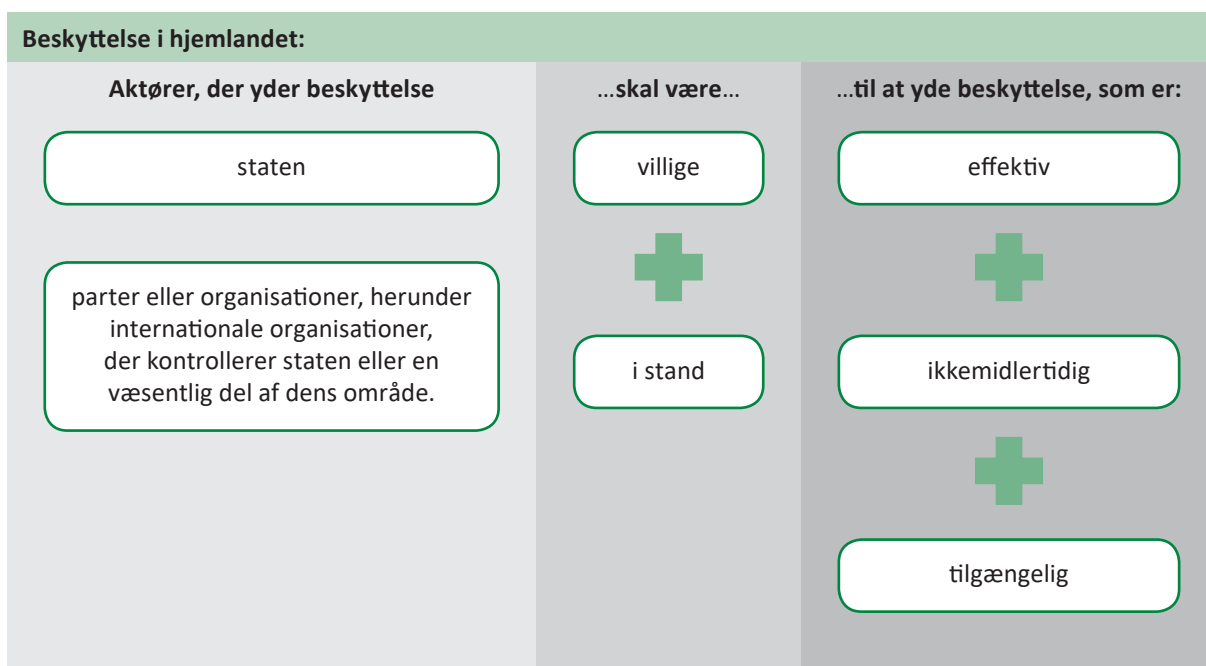
Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 7	

International beskyttelse er sekundær i forhold til den beskyttelse, der er til rådighed i hjemlandet. Derfor er vurderingen af tilgængeligheden af beskyttelse i hjemlandet et obligatorisk trin i behovsanalysen for international beskyttelse, som skal behandles, hvis sagsbehandleren tidligere har fastslået, at der er en reel risiko for forfølgelse eller alvorlig overlast i tilfælde af, at ansøgeren vender tilbage til sit hjemmeområde i hjemlandet.

For det første skal sagsbehandleren overveje, om beskyttelsen vil være til rådighed i hjemlandets hjemmeområde. Hvis en sådan beskyttelse ikke er til rådighed, kan det undersøges, om der findes et andet sikkert område i landet.

Hvorvidt der findes eller ikke findes beskyttelse, behøver ikke knyttes til årsagerne for forfølgelsen. Direkte svigt og manglende evne til at yde tilstrækkelig beskyttelse godtgør manglende beskyttelse. Motiver eller diskriminerende grunde fra aktører, der kan yde beskyttelse, er ikke en forudsætning. Det skal dog bemærkes, at i sager, hvor den manglende beskyttelse er forsættelig, kan dette udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast.

Diagrammet nedenfor viser de obligatoriske elementer, der skal overvejes, når tilgængeligheden af beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast skal vurderes:

Aktører, der yder beskyttelse [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Listen over aktører, der yder beskyttelse, er **udtømmende**:

- **Staten**

Staten er som regel den primære aktør, som yder beskyttelse. Det omfatter alle organer, der har lovgivende, udøvende, dømmende magt eller andre funktioner, og som agerer på et hvilket som helst plan, hvad enten det er centralt, føderalt, regionalt, provinsielt eller lokalt.

I enkelte sager kan private enheder også overdrages statslig myndighed og gøres ansvarlige for at yde beskyttelse under statens kontrol. Dette skal foregå i overensstemmelse med en foranstaltning, der er vedtaget af staten.

For at kunne blive anset som en aktør, der kan yde beskyttelse, skal staten have kontrol med hele området i hjemlandet eller som minimum en væsentlig del af det. I enkelte tilfælde kan staten som aktør, der yder beskyttelse, modtage støtte fra parter og organisationer, inklusive internationale organisationer, for at opfylde sin beskyttende rolle. Dog skal dette være med forbehold for, at staten har kontrol med området eller en væsentlig del af det.

Stat: villig

Staten er ikke villig til at yde beskyttelse, navnlig når den selv står bag forfølgelse eller alvorlig overlast eller tolererer sådanne handlinger.

Hvis de aktører, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, er staten eller statens agenter, bør der være en formodning om, at ansøgeren ikke har mulighed for at opnå effektiv beskyttelse. Denne formodning kan dog tilbagevises og visse undtagelser finde anvendelse (f.eks. hvis truslen kommer fra en lokal myndighed og den centrale myndighed er villig og i stand til at yde beskyttelse).

Stat: i stand til

Vilje udelukkende rækker dog ikke til at beskytte, hvis den ikke er i stand til at yde beskyttelse.

Staten er ikke i stand til at yde beskyttelse, hvis den ikke har den nødvendige magt eller de nødvendige ressourcer hertil.

Det er i den sammenhæng vigtigt at være særlig opmærksom på situationer, hvor der for nylig har fundet en magtoverdragelse sted i oprindelseslandet, eller hvis et land er i undtagelsestilstand.

Begge betingelser skal opfyldes. Ansøgeren kan ikke betragtes som modtager af beskyttelse i tilfælde af, at staten er villig men ikke i stand til at yde beskyttelse eller i stand til at yde beskyttelse men uvillig.

Statens manglende evne eller uvilje mod at yde beskytte kan være særskilt i ansøgerens individuelle tilfælde eller have generel karakter, som også gælder for ansøgeren.

- **Parter eller organisationer, herunder internationale organisationer**

Parter eller organisationer kan anses som aktører, der yder beskyttelse, forudsat, at de opfylder de følgende kumulative krav:

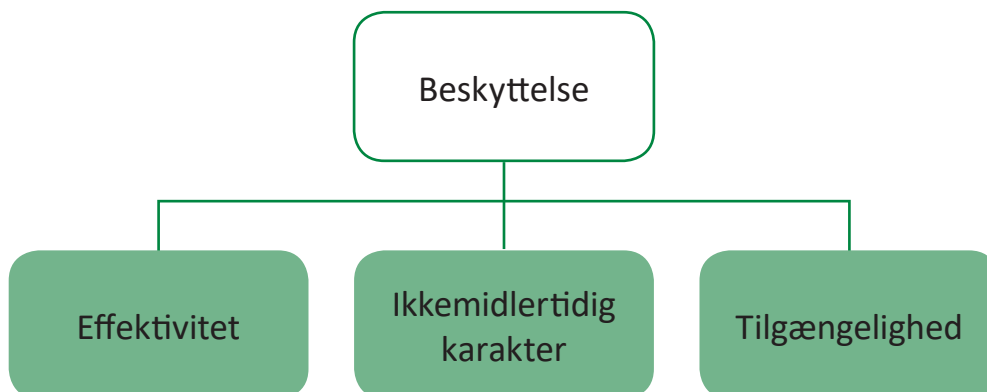

For at kunne overveje om parter eller organisationer kontrollerer området i en stat eller en væsentlig del af det, skal det fastlægges, at de udøver de relevante regeringsmæssige funktioner. Dette skal ses i sammenhæng med deres faktiske evne til at yde beskyttelse, som er effektiv og ikke har midlertidig karakter.

Parternes og organisationernes vilje og evne til at yde beskyttelse skal vurderes i overensstemmelse med de samme standarder, som gælder for statslig beskyttelse.

Beskyttelsens kvalitet

Beskyttelsen i hjemlandet skal opfylde tre kumulative betingelser:

► Effektivitet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Der ydes normalt beskyttelse, når de nævnte aktører tager rimelige skridt til at forhindre forfølgelse eller udsættelse for alvorlig overlast, bl.a. ved at anvende et effektivt retssystem til afsløring, retsforfølgning og sanktionering af handlinger, der udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, og når ansøgeren har adgang til en sådan beskyttelse.

Vurderingen af hvorvidt aktøren, der yder beskyttelse, tager »**rimelige trin**« er et praktisk spørgsmål og henviser til hvilke foranstaltninger, der kan forventes for at forhindre den forfølgelse eller alvorlige overlast, som ansøgeren frygter. Hvad der anerkendes som rimelige trin afhænger også af alvorlighedsgraden af den frygtede overlast. Bestemte niveauer af mishandling kan ikke udelukkes, selv hvis der tages rimelige trin for at undgå forfølgelse eller alvorlig overlast.

Forfølgelseshandlinger eller handlinger, som medfører alvorlig overlast, er normalt omfattet af strafferetten på grund af deres høje alvorlighedsgrad. Tilbageholdelse, retsforfølgelse og straf for handlinger, der udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, efter disse har foregået, opfylder i sig selv ikke kravet om effektiv beskyttelse. Aktører, der yder beskyttelse, skal tage rimelige trin for at forhindre sådanne skadelige handlinger og mindske risikoen for, at de optræder.

Elementer som f.eks. menneskerettighedsrapporter, korruption, tilstrækkelige ressourcer, praksisser for retshåndhævelse, domstolenes uafhængighed osv. kan inddrages i vurderingen af, om der kan ydes effektiv beskyttelse.

► Ikkemidlertidig karakter [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Efter som bedømmelsen af behovet for international beskyttelse er fremsynet, er vurderingen af, hvorvidt beskyttelsen i hjemlandet har midlertidig karakter eller ej, væsentlig.

Der skal især lægges vægt på vurderingen af dette element i forhold til beskyttelsen ydet af parter eller organisationer, inklusive internationale organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af statens område, på baggrund af, at deres kontrol normalt vil have midlertidig karakter.

► Tilgængelighed [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Ansøgerens adgang til beskyttelse i hjemlandet skal vurderes både med henblik på retlige og praktiske forhindringer af beskyttelse. Sådanne forhindringer kan være forbundet med ansøgerens personlige situation, med diskrimination, med kulturelle barrierer, med positionen for aktøren, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, osv.

Hvis staten er aktøren, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, kan det antages, at der ikke er adgang til beskyttelse. Dette er forbundet med kravet om statens villighed.

For at fastslå, at der ikke er adgang til beskyttelse, skal det godtgøres, at:

- ansøgeren uden held har søgt beskyttelse fra de kompetente myndigheder i hjemlandet, eller
- ansøgeren ikke ville have opnået nogen beskyttelse, hvis vedkommende havde anmodet om det, f.eks. i et tilfælde, hvor beskyttelse generelt ikke er tilgængelig, eller hvor en anmodning ville være ubetydelig eller endda farlig.

Det er dog ikke et krav at udtømme de indenrigske hjælpeforanstaltninger i hjemlandet for at vurdere den manglende adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast. Under overvejelsen skal der tages hensyn til ansøgerens personlige omstændigheder, især hvis aktøren, der kan yde beskyttelse, i vedkommendes tilfælde har stået bag mishandling, eller aktøren, der kan yde beskyttelse, har svigtet i forbindelse med at beskytte ansøgeren mod forfølgelse eller alvorlig overlast.

Nationalt beskyttelsesalternativ [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Genèvekonventionen	Kvalifikationsdirektivet	National lovgivning
Artikel 1, afsnit A, stk. 2	Artikel 8	

Hvis der ikke er adgang til beskyttelse i hjemlandets hjemmeområde, skal det undersøges, om der findes en anden sikker del i det pågældende land.

Derfor kan sagsbehandleren afgøre, at en ansøger ikke har ret til international beskyttelse, hvis der findes en specifik del af hjemlandet, hvor vedkommende ikke har nogen grund til at nære velbegrunder frygt for forfølgelse og ikke løber nogen reel risiko for at lide alvorlig overlast eller har adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast.

Sagsbehandleren har pligt til at dokumentere, at international beskyttelse også er til rådighed i det bestemte område i hjemlandet. Sagsbehandleren skal identificere dette område.

For at kunne fastslå, at der er mulighed for national beskyttelse i et **bestemt område** i ansøgerens oprindelsesland, skal tre kumulative kriterier være opfyldt:

Dette område i landet er **sikkert** for ansøgeren.

Ansøgeren har **adgang** til den del af landet.

Ansøgeren kan **med rimelighed forventes at bosætte sig** der.

Der findes ikke noget krav om, at ansøgeren, før denne søger om international beskyttelse, har udtømt alle muligheder for at opnå beskyttelse i en anden del af hjemlandet. Vurderingen fokuserer på, om der findes et sådant alternativ på tidspunktet for afgørelsen.

► Sikkerhed i en del af hjemlandet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Et område er sikkert for ansøgeren enten fordi, at vedkommende ikke har nogen velbegrunder frygt for forfølgelse eller alvorlig overlast i dette område, eller fordi vedkommende kan beskyttes mod forfølgelse eller alvorlig overlast i denne del af landet.

<p>Fravær af forfølgelse eller alvorlig overlast</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Fravær af den oprindelige forfølgelse eller alvorlige overlast i hjemmeområdet: rækkevidden for aktøren, der står bag forfølgelsen eller alvorlig overlast, skal i denne henseende undersøges <p style="text-align: center;">og</p> <ul style="list-style-type: none"> • ingen potentielle nye former for forfølgelse eller alvorlig overlast. <p>Hvis staten er aktøren, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, vil der normalt ikke være et sikkert område i hjemlandet, da staten generelt har kompetence på hele dens territorium.</p>
<p>eller</p>	
<p>Adgang til beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast</p>	<p>Beskyttelsen i det overvejede område skal opfylde de samme obligatoriske elementer som dem, der kræves for beskyttelse mod forfølgelse eller alvorlig overlast i hjemmeområdet i hjemlandet (se underafsnittet »Beskyttelsens kvalitet«).</p> <p>Hvis staten er aktøren, der står bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, kan det antages, at ansøgeren ikke har adgang til effektiv beskyttelse, da staten generelt har kompetence på hele dens territorium.</p> <p>Hvis forfølgelsen eller den alvorlige overlast, der påføres af ikke-statslige aktører, ignoreres eller tolereres af staten, skal indflydelsen for de ikke-statslige aktører i det overvejede område for alternativ national beskyttelse undersøges.</p>

► Adgang til en del af hjemlandet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

For at vurdere, at der er alternativ national beskyttelse til rådighed i ansøgerens hjemland, er det ikke nok, at sagsbehandleren identificerer en sikker del af landet. Ansøgeren skal kunne rejse sikkert og lovligt til den pågældende del af landet og få indrejsetilladelse.

- **Sikker rejse:** Der findes en sikker rute, som ansøgeren rent praktisk kan rejse via uden unødige vanskeligheder, så vedkommende kan få adgang til området i hjemlandet uden alvorlige risici.
- **Lovlig rejse:** Der findes ingen lovmæssige forhindringer, der forhindrer ansøgeren i at rejse til det sikre område.
- Hvis ansøgeren har behov for at rejse igennem et tredjeland for at få adgang til det sikre område, skal vedkommende kunne rejse lovligt.
- **Få indrejsetilladelse:** Ansøgeren får indrejsetilladelse til det sikre område af aktøren/aktørerne, som kontrollerer det.

► Ansøgerens rimelige mulighed for at bosætte sig i en del af hjemlandet [\[tilbage til tjeklisten\]](#)

Testen af rimeligheden hviler på en **rettighedsbaseret tilgang**. Særligt grundlæggende behov skal kunne garanteres, herunder bl.a. mad, indkvartering og hygiejne. Desuden skal personens mulighed for at sikre sin egen eller sin families underhold, grundlæggende sundhedspleje og uddannelse for børn tages med i betragtning.

Vurderingen af, om ansøgeren har rimelig mulighed for at bosætte sig i den del af landet, skal inddrage ansøgerens individuelle omstændigheder som f.eks. alder, køn, sundhedstilstand, social og uddannelsesmæssig baggrund, familiære og sociale tilknytninger, sprog, kønsidentitet, seksuel orientering osv.

National vejledning

Manglende vilje til at benytte sig af beskyttelse i hjemlandet

Såfremt der er adgang til beskyttelse i hjemlandet, kan der være tilfælde, hvor ansøgeren er uvillig til at benytte sig af en sådan beskyttelse af behørigt begrundede årsager.

Ansøgerens manglende vilje til at benytte sig af beskyttelsen i hjemlandet (inklusive den beskyttelse, der er til rådighed i en anden sikker del af hjemlandet), skal knyttes til vedkommendes frygt for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast.

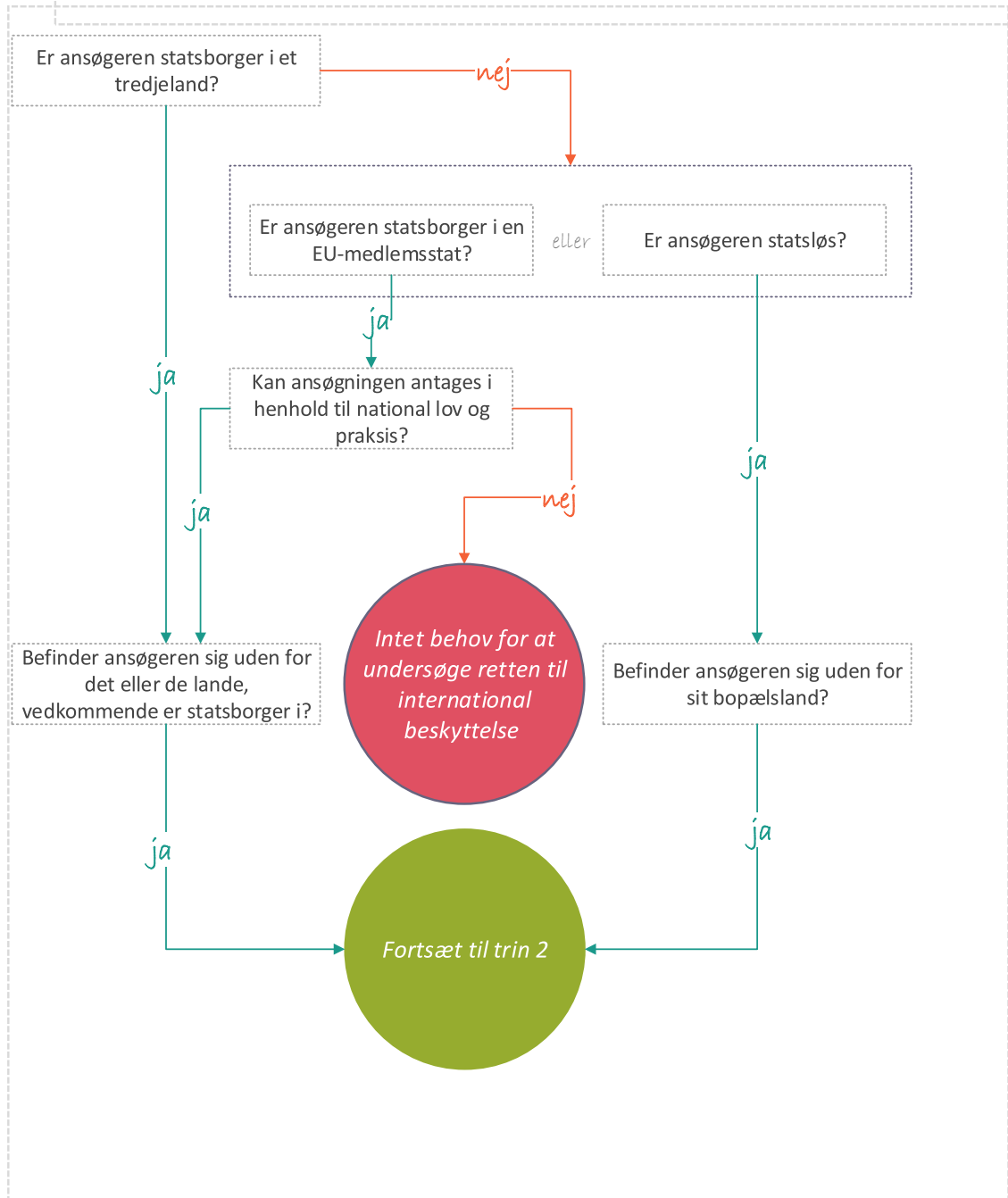
Oplevelse af traumatiske hændelser og deres vedvarende konsekvenser kan udgøre overbevisende grunde for ansøgerens manglende vilje til at benytte sig af beskyttelsen i hjemlandet.

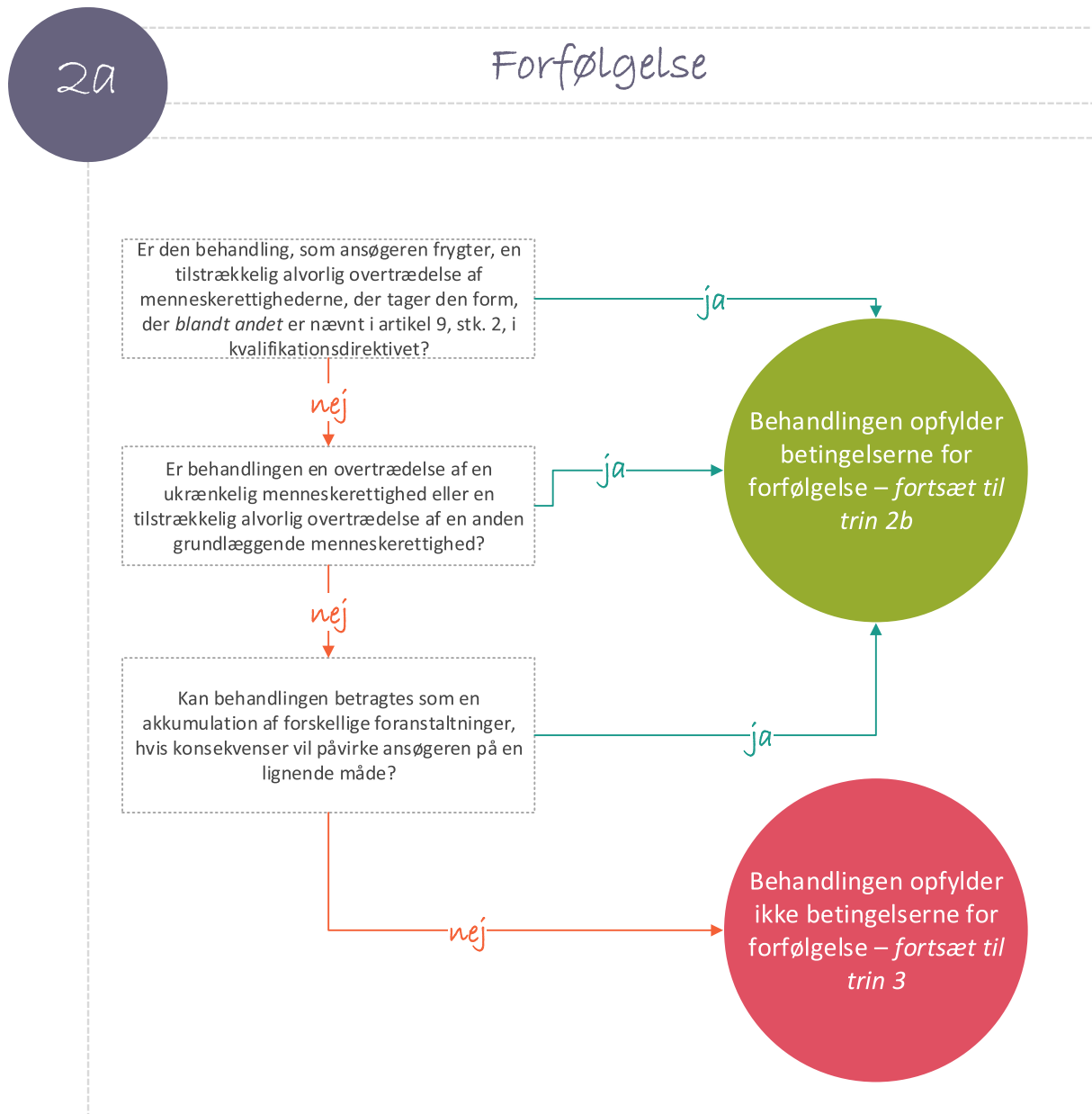
DIAGRAMMER

- ▶ *Visuel trinvis vejledning for sagsbehandlere om behandling af den enkelte ansøgning om international beskyttelse.*

1

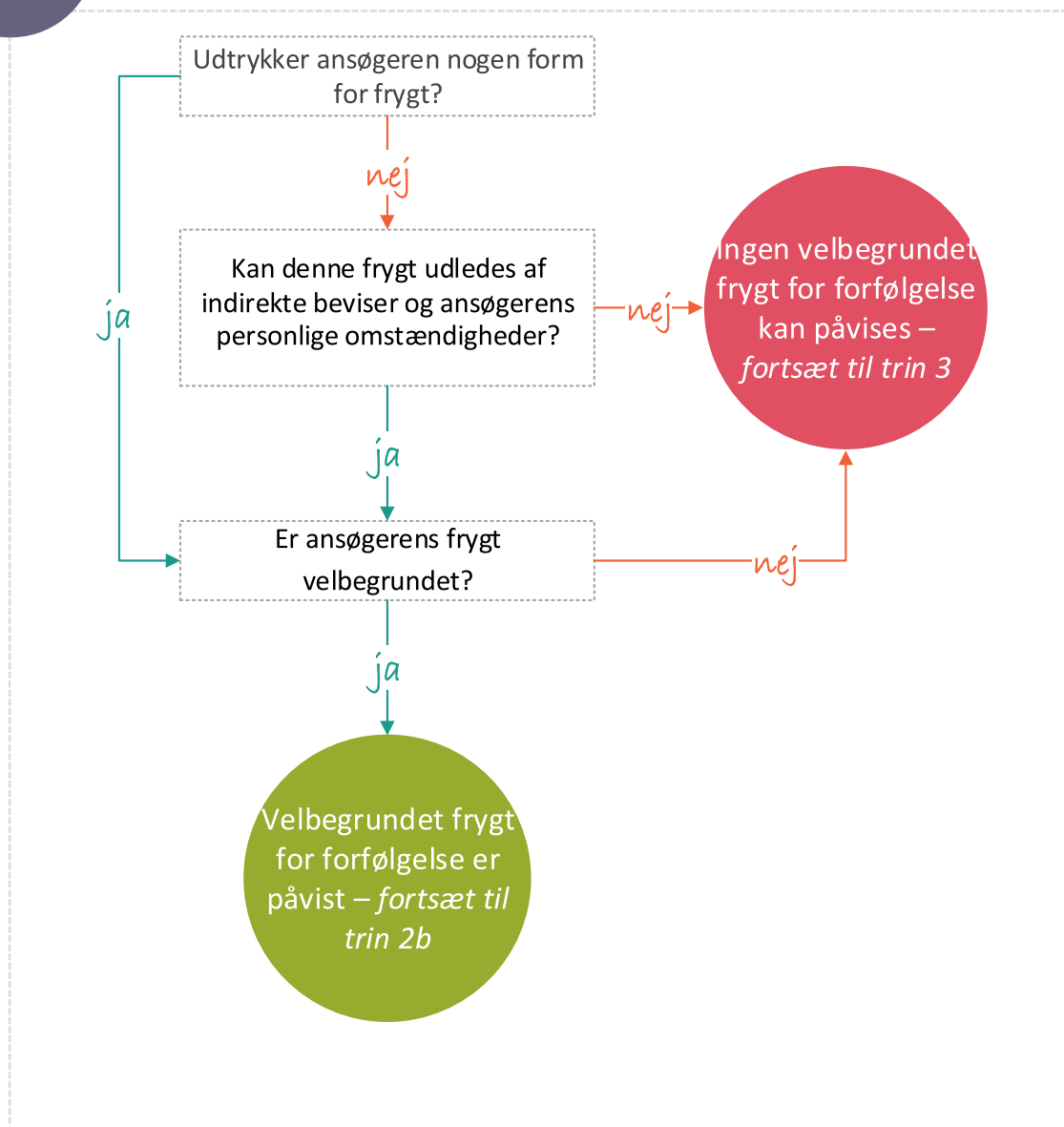
Indledende overvejelser: Personligt og territorielt anvendelsesområde

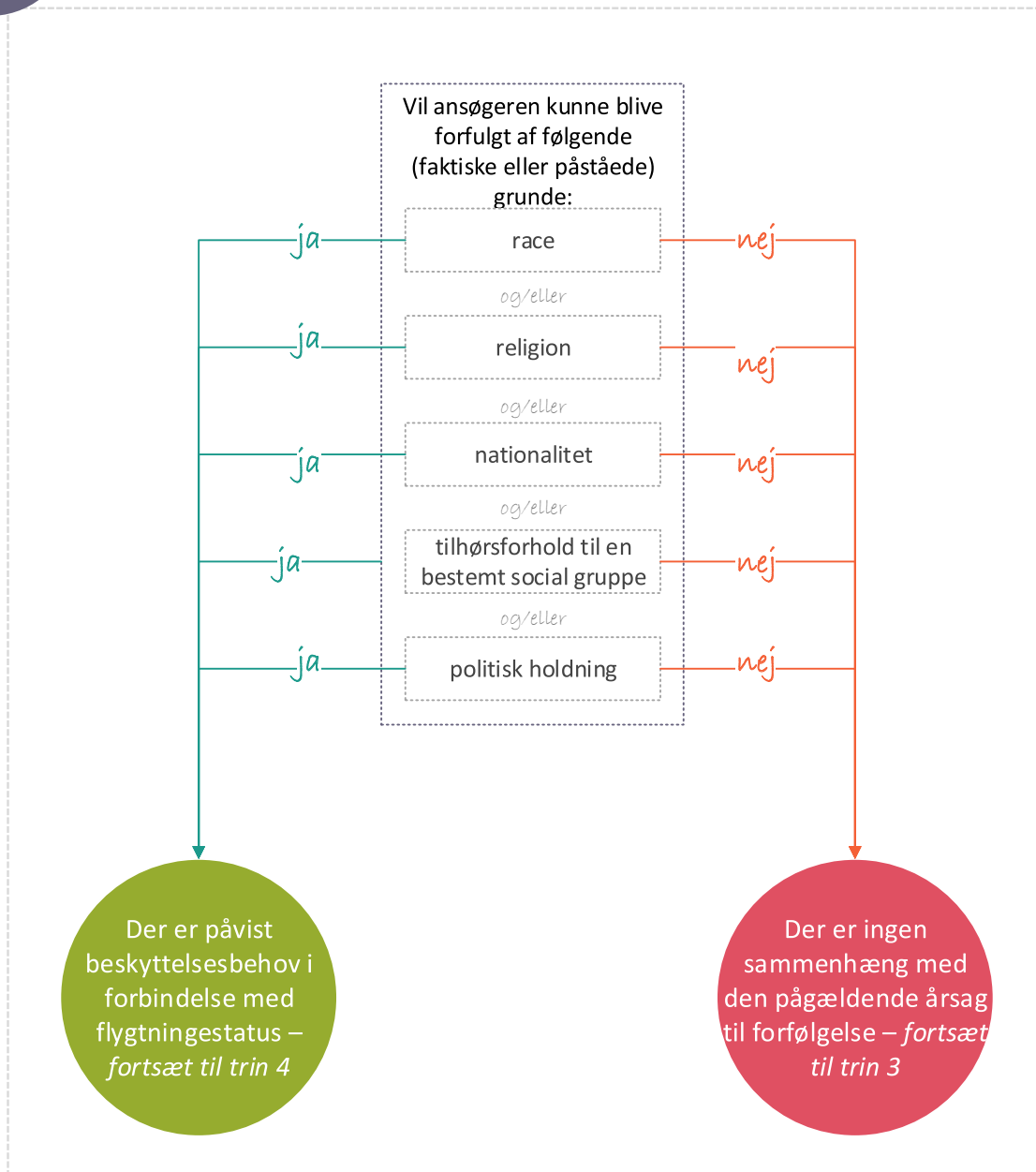
2b

velbegrundet frygt

2c,

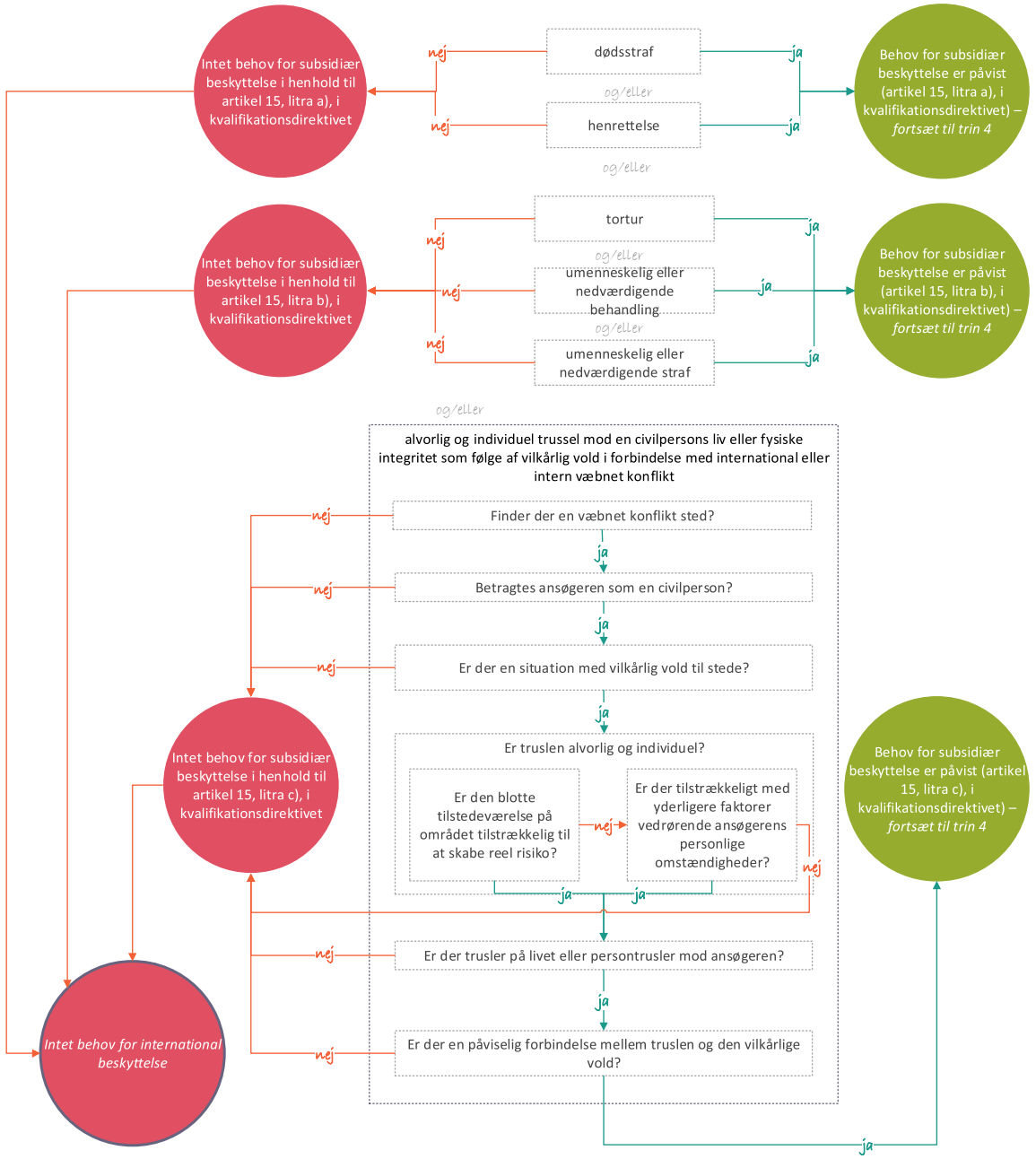
Grund til forfølgelse

3

Subsidiær beskyttelse

Findes der en rimelig sandsynlighed for, at ansøgeren vil blive udsat for nogen af følgende typer alvorlig overlast?

4

Beskyttelse i hjemlandet

Er aktøren staten eller en part eller organisation, herunder internationale organisationer, der kontrollerer staten eller en væsentlig del af dens område?

ja

Er beskyttelsen, de er i stand til at yde, effektiv?

ja

Er beskyttelsen, de er i stand til at yde, af ikke-midlertidig art?

ja

Er beskyttelsen, de er i stand til at yde, tilgængelig for ansøgeren?

ja

Intet behov for international beskyttelse

nej

nej

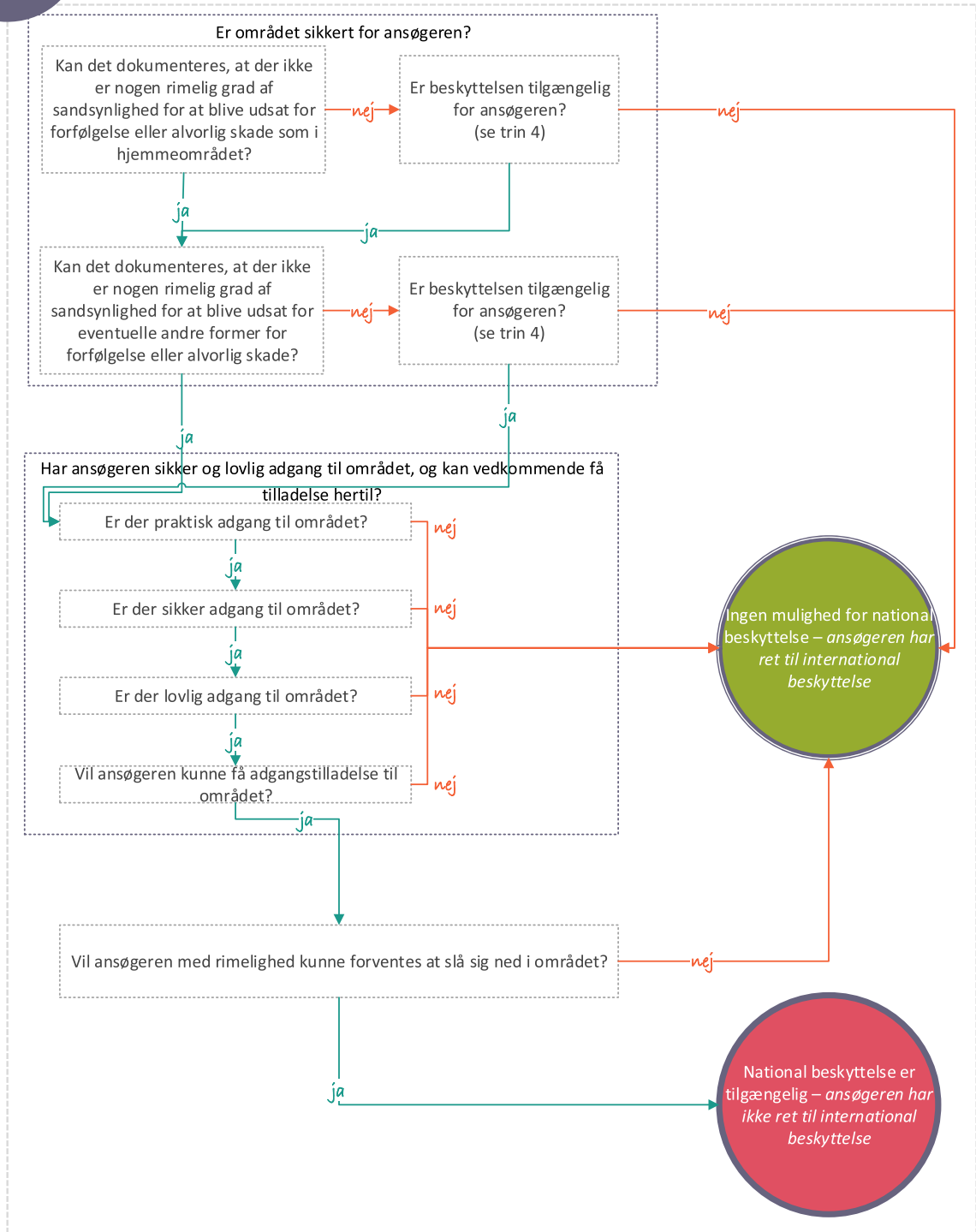
nej

nej

Ingen beskyttelse i ansøgerens hjemmeområde – fortsæt til trin 5

5

Nationalt beskyttelsesalternativ

REFERENCER

- ▶ *Henvisninger til lovgivning, relevant retspraksis og yderligere ressourcer.*
- ▶ *Brug felterne til at indsætte national lovgivning og praksis.*

Nyttelige links

- **Direktivet om asylprocedurer** — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EF af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse
- **CJEU** — Den Europæiske Unions Domstol
- **EMK** — Den Europæiske Menneskerettighedskonvention
- **ECHR** — Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol
- **GK** — Genèvekonventionen af 1951 og protokollen angående flygtningestatus af 1967
- **ICJ** — Den Internationale Domstol
- **Kvalifikationsdirektivet** — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse

Andre ressourcer

UNHCR-håndbog og retningslinjer for procedurer og kriterier angående bestemmelse af flygtningestatus i henhold til konventionen af 1951 og protokollen angående flygtningestatus af 1967, anden vejledning, politiske retningslinjer og UNHCR ExCom og konklusionerne fra det stående udvalg kan findes på [her](#).

Retlige henvisninger og relevant retspraksis

Denne oversigt over retlige henvisninger og retspraksis er ikke ment som et udtømmende henvisningsværktøj. Den har kun til formål at give sagsbehandleren praktisk vejledning ved at henvise til nogle af de mest relevante domme og retspraksisser.

Henvisningerne forneden er sorteret efter emne. Der er indsat links til retspraksis og yderligere retlige instrumenter, hvor dette har været muligt, så henvisningen er nemmere at finde.

Generelle principper

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 2, litra d) og f), i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Artikel 4, stk. 3, i kvalifikationsdirektivet</p>	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>H.N. mod Minister for Justice, Equality and Law Reform m.fl. Ireland, Attorney General</i>, sag C-604/12, dom af 8. maj 2014, EU:C:2014:302, præmis 35 (<i>forrang for flygtningestatus</i>) • CJEU, <i>MM mod Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General</i>, sag C-277/11, dom af 22. november 2012, EU:C:2012:744, præmis 64 (<i>trin i beslutningsprocessen</i>)
National lovgivning	National retspraksis

Personligt og territorielt anvendelsesområde

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Protokol til Genèvekonventionen af 1967 angående flygtningestatus</p> <p>Artikel 2, litra d) og f), i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Konvention angående statsløse personernes status, 360 De Forenede Nationers traktatsamling 117, 28. september 1954</p> <p>Protokol (nr. 24) om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ICJ, <i>Nottebohm-sagen (Liechtenstein mod Guatemala)</i>, dom af 6. april 1955, anden fase, ICJ-rapporter 1955, siderne 23-24 (tilkendelse af nationalitet) • CJEU, <i>X X mod État belge</i>, sag C-638/16 PPU, dom af 7. marts 2017, ECLI:EU:C:2017:173, præmis 49 og 51 (territoriet anvendelsesområde for kvalifikationsdirektivet)
National lovgivning	National retspraksis

Flygtningestatus: velbegrundet frygt for forfølgelse

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 9, i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Artikel 4, stk. 4, i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, FN's generalforsamling, resolution 217 (III), 10. december 1948</p> <p>Den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder (»ICCPR«), 999 De Forenede Nationers traktatsamling 171, 16. december 1966</p> <p>Den internationale konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, 660 De Forenede Nationers traktatsamling 195, 7. marts 1966</p> <p>Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder, 1249 De Forenede Nationers traktatsamling 13, 18. december 1976</p> <p>Konventionen om barnets rettigheder, 1577 De Forenede Nationers traktatsamling, 20. november 1989</p>	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Andre Lawrence Shepherd mod Bundesrepublik Deutschland</i>, sag C-472/13, dom af 26. februar 2015, ECLI:EU:C:2015:117, præmis 25-26 (individuel vurdering af forfølgelse); præmis 46, 49 og 52-56 (desertering fra militæret) • CJEU, <i>Bundesrepublik Deutschland mod Y og Z</i>, forenede sager C-71/11 og C-99/11, dom af 5. september 2012, Store afdeling, ECLI:EU:C:2012:518, præmis 57, præmis 60-67 (alvorlighedsgraden af indgreb i rettigheden til religionsfrihed), præmis 72 (tilstrækkelig alvorlig til at blive anerkendt som forfølgelse), præmis 78-80 (velbegrundet) • CJEU, <i>Minister voor Immigratie en Asiel mod X og Y og Z mod Minister voor Immigratie en Asiel</i>, forenede sager C-199/12 til C-201/12, dom af 7. november 2013, ECLI:EU:C:2013:720, præmis 53-61, (tilstrækkelig alvorlig til at blive anerkendt som forfølgelse, kriminalisering af homoseksuelle handlinger), præmis 63-64 (tidligere forfølgelse), præmis 73-76 (velbegrundet)

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Valgfri protokol til konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, 25. maj 2000</p> <p>Valgfri protokol til konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, 25. maj 2000</p> <p>Konventionen om rettigheder for personer med handicap, 2515 De Forenede Nationers traktatsamling, 13. december 2006</p> <p>International konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder af 1966 (»ICESCR«), 993 De Forenede Nationers traktatsamling 3, 16. december 1966</p> <p>Den europæiske socialpagt af 1961, ETS nr. 35, 18. oktober 1961, og Den reviderede europæiske socialpagt, ETS nr. 163, 3. maj 1996</p>	
National lovgivning	National retspraksis

Grunde til forfølgelse: race

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 10, stk. 1, litra a), i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Den internationale konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, 660 De Forenede Nationers traktatsamling 195, 7. marts 1966</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ECHR, <i>Khamrakulov mod Rusland</i>, ansøgning nr. 68894/13, 16. april 2015, præmis 66 og 67 (<i>forfølgelse på grund af etnisk oprindelse</i>) • ECHR, <i>A.A. mod Frankrig</i>, ansøgning nr. 18039/11, 15. april 2015, præmis 58 (<i>forfølgelse på grund af etnisk oprindelse</i>) • ECHR, <i>A.F. mod Frankrig</i>, ansøgning nr. 80086/13, dom af 15. april 2015, præmis 50-52 (<i>forfølgelse på grund af etnisk oprindelse</i>) • ECHR, <i>S.H. mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 19956/06, dom af 15. juni 2010, præmis 70 (<i>racediskrimination</i>) • ECHR, <i>Salah Sheekh mod Nederlandene</i>, ansøgning nr. 1948/04, dom af 11. januar 2007, præmis 148 (<i>etnisk mindretal</i>) • ECHR, <i>Cypern mod Tyrkiet</i>, ansøgning nr. 25781/94, dom af 10. maj 2001, Store afdeling, præmis 306 (<i>racediskrimination</i>)
National lovgivning	National retspraksis

Grunde til forfølgelse: religion

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 10, litra b), i kvalifikationsdirektivet</p>	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Bundesrepublik Deutschland mod Y og Z</i>, forenede sager C-71/11 og C-99/11, dom af 5. september 2012, Store afdeling, Y og Z, ECLI:EU:C:2012:518, præmis 80 (ansøgeren kan ikke forventes at afstå fra religiøse handlinger) • ECHR, <i>F.G. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 43611/11, dom af 23. marts 2016, præmis 123-124 (religiøs konvertering) • ECHR, <i>M.K.N. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 72413/10, dom af 27. juni 2013, præmis 32-44 (religiøst tilhørsforhold)
National lovgivning	National retspraksis

Grunde til forfølgelse: nationalitet

Retlige henvisninger	
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 10, litra c), i kvalifikationsdirektivet</p>	
National lovgivning	National retspraksis

Grunde til forfølgelse: tilhørsforhold til en bestemt social gruppe

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 10, litra d), i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Betragtning 30 i kvalifikationsdirektivet</p>	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Minister voor Immigratie en Asiel mod X og Y og Z mod Minister voor Immigratie en Asiel</i>, forenede sager C-199/12 til C-201/12, dom af 7. november 2013, ECLI:EU:C:2013:720, præmis 45-49 (definition af en bestemt social gruppe), præmis 53-61, (kriminalisering af homoseksuelle handlinger), præmis 70-76 (ansøgeren kan ikke forventes at skjule homoseksualiteten eller at vise tilbageholdenhed angående sin seksuelle orientering).
National lovgivning	National retspraksis

Grunde til forfølgelse: politisk anskuelse

Retlige henvisninger	
Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen	
Artikel 10, litra d), i kvalifikationsdirektivet	
National lovgivning	National retspraksis

Sammenhæng (som følge af)

Retlige henvisninger	
Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen	
Artikel 9, stk. 3, i kvalifikationsdirektivet	
National lovgivning	National retspraksis

Subsidiær beskyttelse: reel risiko for alvorlig overlast

Retlige henvisninger	Retspraksis
Artikel 2, litra f), i kvalifikationsdirektivet	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Meki Elgafaji og Noor Elgafaji mod Staatssecretaris van Justitie</i>, sag C-465/07, dom af 17. februar 2009, ECLI: EU:C:2009:94, præmis 40 (tidligere alvorlig overlast) • ECHR, <i>F.G. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 43611/11, dom af 23. marts 2016, præmis 115 (vurdering af reel risiko) • ECHR, <i>Auad mod Bulgarien</i>, ansøgning nr. 46390/10, dom af 11. oktober 2011, præmis 99, litra c). (vurdering af reel risiko) • ECHR, <i>Saadi mod Italien</i>, ansøgning nr. 37201/06, dom af 28. februar 2008, præmis 130 (vurdering af reel risiko), præmis 140 (bevisstyrkekrav) • ECHR, <i>Vilvarajah og andre mod Det Forenede Kongerige</i>, 45/1990/236/302-306, dom af 26. september 1991, præmis 111 (bevisstyrkekrav)
National lovgivning	National retspraksis

Subsidiær beskyttelse: dødsstraf eller henrettelse

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 15, litra a), i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Artikel 2 i ECHR</p> <p>Protokol nr. 6 til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder vedrørende afskaffelsen af dødsstraf</p> <p>Protokol nr. 13 til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder vedrørende afskaffelsen af dødsstraf under alle forhold</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ECHR, <i>Al-Saadoon og Mufdhi mod Det forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 61498/08, som af 2 marts 2010, præmis 115 (dødsstraf — dødsgang) • ECHR, <i>Ilascu og andre mod Moldova og Rusland</i>, ansøgning nr. 48787/99, dom af 8. juli 2004, præmis 429-433 (dødsstraf — dødsgang) • ECHR, <i>Soering mod Det Forenede Kongerige</i>, 1/1989/161/217, 7. juli 1989, præmis 111 (dødsgang)
National lovgivning	National retspraksis

Subsidiær beskyttelse: tortur eller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Article 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet</p> <p>Artikel 3 i ECHR</p> <p>Konventionen mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, 1465 De Forenede Nationers traktatsamling 85, 10. december 1984</p>	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Mohamed M'Bodj mod État belge</i>, sag C-542/13, dom af 18. december 2014, Store afdeling, præmis 40-41 og 50 (ingen adgang til passende sundhedspleje) • CJEU, <i>Meki Elgafaji og Noor Elgafaji mod Staatssecretaris van Justitie</i>, sag C-465/07, dom af 17. februar 2009, ECLI: EU:C:2009:94, præmis 28 (relevansen af retspraksis for ECHR ved fortolkning af 15, litra b), i kvalifikationsdirektivet) • ECHR, <i>Paposhvili mod Belgien</i>, ansøgning nr. 41738/10, dom af 13. december 2016, præmis 181-193 (ingen adgang til passende sundhedspleje) • ECHR, <i>Trabelsi mod Belgien</i>, ansøgning nr. 140/10, 4. september 2014, præmis 113-115 (fængsel på livstid) • ECHR, <i>M.S.S. mod Belgien og Grækenland</i>, ansøgning nr. 30696/09, dom af 21. januar 2011, Store afdeling, præmis 220 (definition af »umenneskelig« og »nedværdigende«) • ECHR, <i>Gäfgen mod Tyskland</i>, ansøgning nr. 22978/05, dom af 1. juni 2010, Store afdeling, præmis 108 (tilstrækkelig alvorlig for at blive anerkendt som tortur) • ECHR, <i>Kalashnikov mod Rusland</i>, ansøgning nr. 47095/99, dom af 15. juli 2002, præmis 95 (nedværdigende behandling). • ECHR, <i>Selmouni mod Frankrig</i>, ansøgning nr. 25803/94, dom af 28. juli 1999, Store afdeling, præmis 99-101 (definition af tortur) • ECHR, <i>Tyrer mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 5856/72, dom af 15. marts 1978, præmis 30 (nedværdigende behandling) • ECHR, <i>Irland mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 5310/71, dom af 18. januar 1978, præmis 167 (skelnen mellem tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf)
National lovgivning	National retspraksis

Subsidiær beskyttelse: alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.

Retlige henvisninger	Retspraksis
Artikel 15, litra c), i kvalifikationsdirektivet	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Aboubacar Diakité mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides</i>, sag C-285/12, dom af 30. januar 2014, præmis 35 (væbnet konflikt) • CJEU, <i>Meki Elgafaji og Noor Elgafaji mod Staatssecretaris van Justitie</i>, sag C-465/07, dom af 17. februar 2009, ECLI: EU:C:2009:94, præmis 32-33 (alvorlig og individuel trussel), præmis 34-35 (vilkårlig vold), præmis 39 (test med »glidende skala«). • ECHR, <i>K.A.B. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 886/11, dom af 5. september 2013, præmis 75-77. (vilkårlig vold) • ECHR, <i>Sufi og Elmi mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 8319/07 og 11449/07, dom af 28. november 2011, præmis 241 (vilkårlig vold)
National lovgivning	National retspraksis

Behov for international beskyttelse, som opstår på stedet

Retlige henvisninger	Retspraksis
Artikel 5 i kvalifikationsdirektivet	<ul style="list-style-type: none"> • ECHR, <i>F.G. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 43611/11, dom af 23. marts 2016, præmis 123-124 og 144-158 (aktiviteter i asyllandet — risikovurdering) • ECHR, <i>H.S. og andre mod Cypern</i>, ansøgning nr. 41753/10 og andre 13 ansøgninger, dom af 21. juli 2015, præmis 277 (identifikation af myndigheder) • ECHR, <i>A.A. mod Schweiz</i>, ansøgning nr. 58802/12, dom af 7. januar 2014, præmis 38-43. (niveau for aktiviteter og identifikation af myndigheder) • ECHR, <i>S.F. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 52077/10, dom af 15. maj 2012, præmis 68-71 (niveau af politiske aktiviteter)
National lovgivning	National retspraksis

Aktører, der kan stå bag forfølgelse eller alvorlig overlast

Retlige henvisninger	Retspraksis
Artikel 6 i kvalifikationsdirektivet	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Mohamed M'Bodj mod État belge</i>, sag C-542/13, dom af 18. december 2014, Store afdeling, præmis 35 (aktør, der står bag forfølgelse, som en nødvendig betingelse). • ECHR, <i>Tatar mod Schweiz</i>, ansøgning nr. 65692/12, Europarådet: Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, 14. april 2015, præmis 41 (ikkestatslige aktører) • ECHR, <i>Sufi og Elmi mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 8319/07 og 11449/07, dom af 28. november 2011, præmis 281-282 (aktør, der står bag forfølgelse, som en nødvendig betingelse)
National lovgivning	National retspraksis

Aktører, der yder beskyttelse, og beskyttelsens kvalitet

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 1, afsnit A, stk. 2, i Genèvekonventionen</p> <p>Artikel 7 i kvalifikationsdirektivet</p>	<ul style="list-style-type: none"> • CJEU, <i>Aydin Salahadin Abdulla m.fl. mod Bundesrepublik Deutschland</i>. Forenede sager C-175/08, C-176/08, C-178/08 og C-179/08, dom af 2. marts 2010, præmis 67-76 (<i>beskyttelsens effektivitet, varighed og tilgængelighed, aktører, der yder beskyttelse</i>) • ECHR, <i>K.A.B. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 886/11, dom af 5. september 2013, præmis 69, 87 (<i>aktører, der yder beskyttelse</i>) • ECHR, <i>Salah Sheekh mod Nederlandene</i>, ansøgning nr. 1948/04, dom af 11. januar 2007, præmis 147-148 (<i>adgang til beskyttelse</i>) • ECHR, <i>N. mod Finland</i>, ansøgning nr. 38885/02, dom af 26. juli 2005, præmis 163-164 (<i>aktører, der yder beskyttelse</i>) • ECHR, <i>Osman mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 23452/94, dom af 28. oktober 1998, præmis 115-116 (<i>beskyttelsens effektivitet</i>)
National lovgivning	National retspraksis

Nationalt beskyttelsesalternativ

Retlige henvisninger	Retspraksis
<p>Artikel 8 i kvalifikationsdirektivet</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ECHR, <i>A.A.M. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 68519/10, dom af 3. april 2014, præmis 66-75 (<i>sikkerhed i en del af hjemlandet</i>) • ECHR, <i>K.A.B. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 886/11, dom af 5. september 2013, præmis 80-85 (<i>adgang til en del af hjemlandet, rimelig mulighed for bosættelse</i>) • ECHR, <i>D.N.M. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 28379/11, dom af 27. juni 2013, præmis 57-59 (<i>sikkerhed i en del af hjemlandet, rimelig mulighed for bosættelse</i>) • ECHR, <i>S.A. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 66523/10, dom af 27. juni 2013, præmis 56-58 (<i>sikkerhed i en del af hjemlandet</i>) • ECHR, <i>M.Y.H. og andre mod Sverige</i>, ansøgning nr. 50859/10, som af 27. juni 2013, præmis 68-73 (<i>rimelig mulighed for bosættelse</i>) • ECHR, <i>Sufi og Elmi mod Det Forenede Kongerige</i>, ansøgning nr. 8319/07 og 11449/07, dom af 28. november 2011, præmis 249, 265-296 (<i>adgang til en del af hjemlandet, rimelig mulighed for bosættelse</i>) • ECHR, <i>Salah Sheekh mod Nederlandene</i>, ansøgning nr. 1948/04, dom af 11. januar 2007, præmis 140-148 (<i>klanbeskyttelse, individuelle omstændigheder</i>) • ECHR, <i>M.K.N. mod Sverige</i>, ansøgning nr. 72413/10, dom af 27. juni 2013, præmis 35-44 (<i>religiøst tilhørsforhold, individuelle omstændigheder</i>)
National lovgivning	National retspraksis

Sådan kontakter du EU

Personligt

Der findes flere hundrede Europe Direct-informationscentre i hele EU. Find dit nærmeste center på: https://europa.eu/european-union/contact_da

Pr. telefon eller e-mail

Europe Direct er en tjeneste, der besvarer spørgsmål om EU. Kontakt Europe Direct:

- på gratisnummer: 00 800 6 7 8 9 10 11 (visse operatører tager betaling for disse opkald)
- på følgende nummer: +32 22999696 eller
- pr. e-mail: https://europa.eu/european-union/contact_da

Sådan finder du oplysninger om EU

Online

Oplysninger om EU er tilgængelige på alle EU's officielle sprog på Europawebstedet: https://europa.eu/european-union/index_da

EU-publikationer

Du kan downloade eller bestille EU-publikationer gratis eller mod betaling på: <https://publications.europa.eu/da/publications>. Du kan bestille flere eksemplarer af de gratis publikationer ved at kontakte Europe Direct eller dit lokale informationscenter (se https://europa.eu/european-union/contact_da).

EU-ret og relaterede dokumenter

Du kan nemt få adgang til EU's juridiske oplysninger (herunder al EU-ret siden 1952) på alle officielle EU-sprog på EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

Åbne data fra EU

EU's portal for åbne data (<http://data.europa.eu/euodp/da>) giver adgang til datasæt fra EU. Dataene kan downloades og genanvendes gratis til både kommercielle og ikkekommercielle formål

Den Europæiske Unions
Publikationskontor